

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δεκαπενθημέρου αὐτοῦ ἡ Βουλὴ ἠσχολήθη εἰς τὸ φάγαμα διαφόρων δημοσίων ὑπαλλήλων ἔφαγε ἕνα Πρόεδρον, ἕνα Πρόξενον, ἕνα Ὑπουργόν καὶ ἕνα Διοικητὴν. Οὕτω δικαίως ἐλέχθη ὅτι δὲν ἦτο μία Βουλὴ, ἀλλὰ . . . βουλευμῖα.

✱

Τὴν ἀρχὴν τῆς ὁρέξεως αὐτῆς ἔδεικεν ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀρχηματία τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, παρεξηγήσας τὸ ἀγγλικὸν λόγιον, ἐνόμισεν ὅτι ὁ . . . Κ ρ ὀ ν ο ς εἶναι χρῆμα καὶ κατέφαγεν ὅλα του τὰ τέκνα.

✱

Ἐὐτυχῶς ἡ παρεξήγησις δὲν ἐβλαπεν. Εὐθύς μετὰ τὸ φάγαμα ἐφθάσαν διάφορα ποσὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τεσσαράκοντα ἑκατομύρια ἐξ Ἀγγλίας, μὲ τὰ ὁποῖα ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς πληρωμὰς του ὁ κ. Καλογερός. Διὰ τὸ ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ προθυμία τῶν Ἀγγλων; Ζητοῦν νὰ μᾶς ἐξωθήσουν εἰς πόλεμον, ἢ ἀπλῶς τὰ στέλλουν ὡς προσκασίαν τῶν . . . Μις τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου;

✱

Εἰς τὸ σχολεῖον:

- Κωστάκη, ὁ Καλογερός, γενικῇ;
- Τοῦ Καλογεροῦ . . .
- Δοτικῇ;
- Δοτικὴν δὲν ἔχει κλέον, κ. καθηγητά.

✱

Σκανδαλώδης ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ ἀποκάλυψις ὅτι ἡ Γαλλία, ἐνῶ μᾶς εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν Λωρραίνην καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ ὑπὸ παραγγελίαν θωρη-

κτόν, δὲν τηρεῖ τὰ ὑπεσχημένα. Τί εἶδους λοιπὸν φιλία εἶναι αὕτη; Ζητοῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν ἢ νὰ μᾶς καταστρέψουν;

Καὶ ὁ κ. Λάσκαρης:

— Λωρραίνει κύριος ὄν βούλεται ἀπολέσαι.

✱

Ἐὐτυχῶς ὁ πόλεμος ἀρχίζει νὰ κλίνη ὑπὲρ τῶν Συρμάων. Οἱ Ρῶσοι διέβησαν ὀριστικῶς τὸν Βιστούλαν καὶ οἱ Ἀγγλοι συνέλαβον καὶ τὸ τελευταῖον γερμανικὸν θωρηκτὸν ποῦ τοὺς εἶχε διαφύγει. Οἱ Γερμανοὶ ὑποχωροῦν εἰς τὸ Βέλγιον. Γενναϊότερον ὁμῶς ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε κατορθωμάτων ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν κατάληψις τῆς Αὐλώνας, καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ προξένου κ. Τσακωνα κατάληψις τῆς ναυλῶνος, κατόπιν τῆς ὁποίας ἐξημῶθη τὸ Δημόσιον δύο ἑκατομύρια.

✱

Ομιλίαι τοῦ δρόμου.

Πότε ἐορτάζει ὁ κ. Πρόξενος Φιλαδελφείας;

— Τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ Παύλου.

✱

Μονιποποιήσις Ὑπουργοῦ:

Τελευταία ἀπὸ ὅλων, ὡς ὑστάτη πρᾶξις τραγωδίας, ἦλθε καὶ ἡ παραίτησις τοῦ κ. Δεμερτζή, διαφωνήσαντος μὲ τὸν κ. Πρωθυπουργόν εἰς τὸ ζήτημα τῶν αὐτοκινήτων ποῦ διέθετε δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ὁ κ. Βενιζέλος, φρονῶν ὅτι ὁ κ. Δεμερτζής εἶναι ὑπουργός δυσαναπλήρωτος, τοῦ ἐπήρξε τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὸν ἔκαμε . . . μόνιπον.

ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἦθελε, μαγρομᾶτα μου κορά,
Νὰ σὲ φιλήσω μόνο, κ' ἄς πεθάνω.
Ὅγε πολλές. Μονάχα μιὰ φορὰ
Κ' ἄς εἶναι καὶ σὸ κοῦτελο ἰσπάνω.

Τὸ νοιώθω πῶς ἐκείνη τῇ στιγμῇ
ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ ἀπὸ τῆ ζήλεια,
κ' ἐγὼ δλόκληρος, κεφάλι καὶ κορμί,
θὰ κρεμαστῶ στὰ δύο σου τὰ χεῖλια.

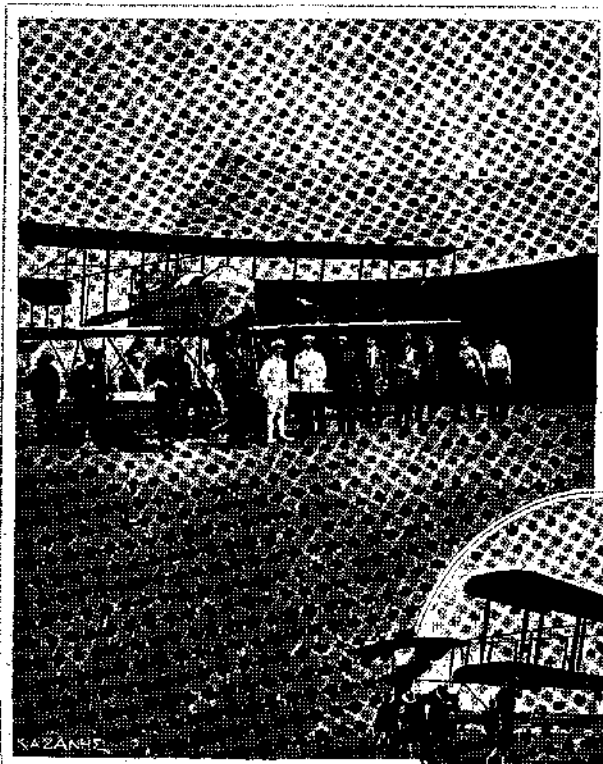
Μ' ἀλήθεια, τί θὰ πάθῃς κ' ἐν σταθῆς
καὶ μιὰ φορὰ μονάχα σὲ φιλήσω;
Ἄν τὸ φίλ' σ' ἀρέσῃ, τὸ κρατεῖς
εἰ δ' ἄλλως . . . μού τὸ δίνεις πάλι πίσω.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ

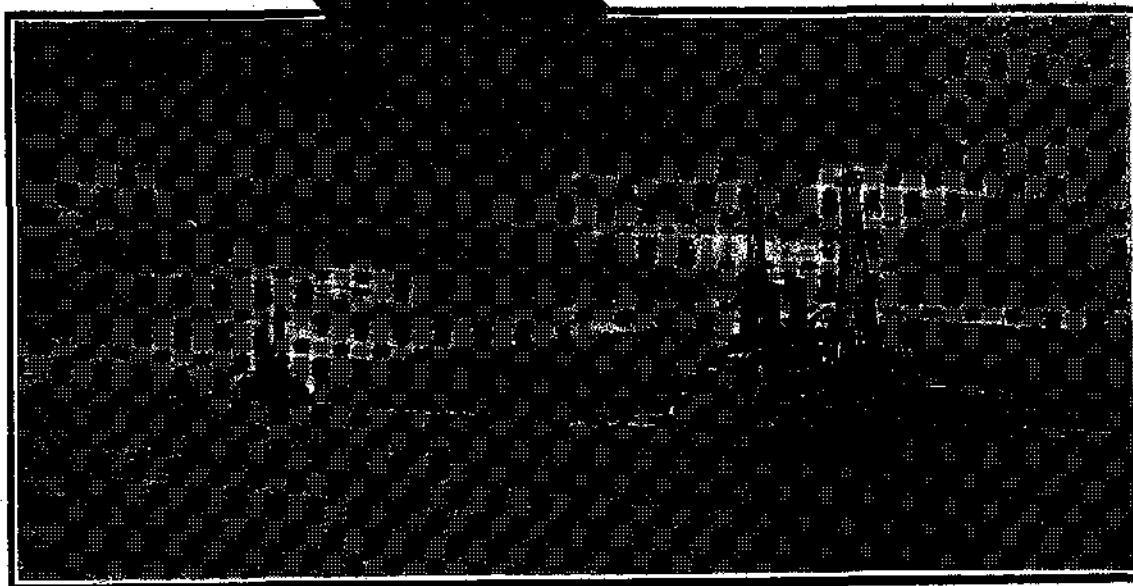
Εἰς τὴν φιλολογίαν τῆς κρίσεως, ἣν ἤνοιξεν ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαι σελίδες εἶναι τὰ διαγγέλματα, ἐν οἷς ὁ Τσάρος δμιλεῖ περὶ τῶν «ἀναποφέντων λύσεων ἐν τῷ Εὐξείνῳ καὶ εἰς τοὺς Πορθμοὺς» καὶ περὶ τῶν «προαιωνίων πόθων τῶν προγόνων του». Οἱ ἀπροκάλυπτοι οὗτοι ὑπαινιγμοὶ ὑποδηλοῦσιν, ὅτι ἐνώπιον τοῦ προσεχέως Εὐρωπαϊκοῦ Συνεδρίου θὰ τεθῆ ὁλόκληρον τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα. Θὰ ἦτο ἄλλως παράδοξον, ἂν ἡ Ρωσία, νικῶσα, ἐγκατέλειπεν ἄλιτον τὸ πρόβλημα τῶν Πορθμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ συνοψίζεται ἀπὸ αἰώνων ὅλη τῆς ἡ πολιτικῆς. Θέλετε νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ προβλήματος τούτου, πρὸς λύσιν τοῦ ὁποίου ἔρρευσαν χεῖμαρροι αἵματος καὶ χάριν τοῦ ὁποίου διεξήχθη ἡ κολοσσιαία Ἀγγλορωσικὴ μονομαχία, ἥς ἡ ἐνεστῶσα συμμαχία τῶν δύο Μεγάλων προαιωνίων ἀντιπάλων ἀποτελεῖ ἀπλήν διάλειψιν;

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 17^{ου} αἰῶνος, ὁ Εὐξείνους εἶναι κλειστὴ λίμνη, εἰς ἣν κυριαρχεῖ μόνον ἡ ἡμισέληνος. Ὡς ἔγραψεν ὁ Γαλιτζίν, ἀντιπρόσωπος τοῦ Μεγάλου Πέτρου παρὰ τῷ Διβάνῳ, «ὁ Σουλτάνος θεωρεῖ τὴν Μαύρην Θάλασσαν ὡς παρθένον κλεισμένην εἰς τὸ βάθος τοῦ χάρακός του καὶ θὰ προεῖμα τὸν πόλεμον ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς ξένας σημαίας τὴν ναυαπλοῖαν ἐν αὐτῇ». Εἰς τὸν ζηλότυπον τοῦτον ἀποκλεισμὸν ἤνοιξεν ἐν παράθρονον πρότῃ ἡ κατάληψις τοῦ Ἀζόφ ὑπὸ τοῦ Πέτρου, ὃν οἱ Τούρκοι ἀπεκάλεον Πέτρον τὸν Τρελλόν. Ἀλλ' ἡ πρώτη αὕτη εἰσόδους τῶν Μοσχοβιτῶν εἰς τὸν Εὐξείνους ἀρπυνίζει τὸν Πατισσάχ ἐκ τῆς βαθείας τάφης του. Ἀμύνεται Ἐνῶ οἱ Ρῶσοι προσπαθοῦσι νὰ εἰδρύνωσι τὴν ρωγμὴν, ἣν ἤνοιξαν διὰ τόσων ἀγώνων, οἱ Τούρκοι ἀγωνίζονται νὰ τὴν ἀποφράξωσιν. Ἡ πῆλη αὕτη πληροῖ ὁλόκληρον τὸν 18^{ον} αἰῶνα, συνεχίζεται καὶ μετ' αὐτόν. Ἀλλ' αἱ νίκαι τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης καταλήγουσιν εἰς τὴν διάσημον Συνθήκην τοῦ Κιουτσούκ Καϊναρτζή (1774), ἣτις παραχωρεῖ εἰς τὰ ρωσικὰ ἐμπορικὰ σκάφη τὴν ἐλευθεροπλοῖαν εἰς τὴν πρὶν κλειστὴν θάλασσαν καὶ καθιεροῖ τὴν ρωσικὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὰς ὄχθας τῆς. Ἡ Κοιμαία, ἡ Ταυρίς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, κατακτάται ὑπὸ τοῦ Ποτέμκιν κ' ἐπιδικάζεται εἰς τοὺς Ρῶσους τὸ Ἰάσιον (1792). Νομικῶς, ὁ Εὐξείνους δὲν εἶναι πλέον «ἐσωτερικὴ θάλασσα», καθόσον αἱ ἀκταὶ του εἶναι διανεμημέναι μεταξὺ δύο κρατῶν. Ἀλλὰ γεωγραφικῶς, ἀλλὰ πολιτικῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, ἡ θάλασσα αὕτη παραμένει «κλειστὴ», διότι ὁ Σουλτάνος εἶναι κύριος τῆς εἰσόδου τῆς. Ἡ Ρωσία ἀσχάλλει πρὸ τοῦ ἀπαραβιάστου τούτου κλοιοῦ. Τί ὄψεται ἡ ἐλευθερία εἰς μίαν εἰρικήν; Ὁ Τσάρος ἐπιέγεται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάρρωσιν ἀντίρρῳσιν, ἣτις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς «ἐλευθέρας θαλάσσης» καὶ τῆς «κλεισμένης εἰσόδου» τῆς. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἐμπνέει μέχρι τῆς σήμερον τὴν

ΣΑΛΩΝΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ. Ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Α. Μοραβιτίνης ἐπενέχεται ἀπὸ ἡμερῶν κρῆτης γαμμῆς ρεμπὸς ὕψους καὶ ἀντοχῆς μετὰ τὸ ὁδοκλάνον του.

ΑΥΚΑΥΓΕΣ * * *

Τὴν ἀγῆν τῆς 26 Ὀκτωβρίου ὁ ἑλληναὶκὸς στόλος ἐφθάνεν εἰς τὰ εὐτυχημένα νερά τοῦ λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης, φέρων τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλεῦα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐορταζοῦσαν πόλιν.

ρωσικὴν πολιτικὴν. «Τὸ δικαίωμα τῶν ρωσικῶν πολεμικῶν, γράφει ὁ Δουκελέβσκη ἐν τῷ περὶ Πανσλαβισμοῦ ἔργῳ του, νὰ ἐξέρχονται ἐλευθέρως εἰς τὴν Μεσόγειον, εἶναι ἀπλούστατα τὸ δικαίωμα τοῦ ἰδιοκτῆτου νὰ ἐξέοχηται ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς του ἀλλῆς εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ δικαίωμα τῶν ξένων πολεμικῶν νὰ εἰσέρχονται ἐλευθέρως εἰς τὸν Εὐξείνους, εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς εἰσβολῆς εἰς τὸν οἶκόν μας, ὅπως τὸν λεηλατήσωσιν».

*

Ὁ φόβος τῶν γαλλικῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν ἀναχαιτίζει πρὸς στιγμὴν τὴν προσπάθειαν τοῦ Τσάρου ὅπως κατέβῃ εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἡ Ἁγία Ρωσία ἀποστέλλει τὸν στόλον τῆς ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν Σουλτάνον κατὰ τῆς γαλλικῆς ἐπιδέσεως. Ὁ Βόσπορος καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἀνοίγονται διὰ πρώτην φορὰν πρὸ τῆς πολεμικῆς σημαίας τῶν Μοσχοβιτῶν. Ἐπέρχεται τὸ 1807. Οἱ Ἀυτοκράτορες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας συμφιλιοῦνται ἐν Τιλσί. Ὁ Ναπολέων γοητεύει τὸν Ἀλέξανδρον. Τῷ προτείνει τὴν διανομὴν τῆς τουρκικῆς λείας, τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἀγγλικῶν κησέων. Ὁ Τσάρος εἶναι ἔτοιμος νὰ δεχθῆ. Ἀλλ' ὡς πρῶτον δρον θέτει τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδίκασιν τοῦ Βοσπόρου, τοῦ Ἑλλήσποντου, τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θέλει, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν του, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς «κλείδας τοῦ οἴκου του». Ὁ Ναπολέων δὲν δέχεται. Νὰ

δώσῃ τὸν Ἑλλήσποντον; Ποτέ. Ἡ Τουρκία σώζεται. Ἐχει, ἄλλως τε, ἐν τῇ ἀπέλπιδι ἀντιδράσει τῆς κατὰ τῶν ρωσικῶν ἐπιβουλῶν τὴν ἐνάμλλον τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλῶν ὑποστήριξιν. Φιλία ζηλότυπος καὶ ἐπικίνδυνος! Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας συγκρούσθησαν. Ὁ σερ Ἀρμποτνοτ ἀπῆτει τὴν ἀποδίωξιν τοῦ Σεβαστιάνου ὁ Σεβαστιάνου τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ἀρμποτνοτ. Ἡ ἐρις ἔλαβε τοιαύτην τροπὴν, ὥστε μίαν ὥραιαν προῖαν ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐξεβίασε τὰ Στενά καὶ ἤγυροβόλησεν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἀναγκασθεὶς νὰ παλινδρομήσῃ ἀδόξως πρὸ τῆς ἀντιστάσεως, εἰς ἣν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ναπολέοντος, στρατηγὸς δραστήριος καὶ τολμηρὸς, παρέσυρε τὸ Διβάνιον. Διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ 1809, ἡ Ἀγγλία ἐπεχρέωθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειραν τοῦ ναυάρχου Δούκουορτ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν δρον, ὅτι ἡ Πύλη θὰ ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας Δυνάμεις τὴν τήρησιν «τῆς παλαιᾶς ταύτης τῆς Ἀυτοκρατορίας ἀρχῆς». Ἡ σύμβασις αὕτη παραβιάζεται κατὰ τὸ 1833. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Πατισσάχ ἐκλιπαρεῖ ἀπελπισ τὴν βοήθειαν τοῦ Τσάρου κατὰ τοῦ Ἰβραήμ, υἱοῦ τοῦ Χεδίβου τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ Ἀλή, ὅστις βαδίζει ἀκάθετος κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ Ρῶσοι σπεύδουσιν. Ὁ στόλος τῶν ἀγκυροβολεῖ εἰς τὸν Κεράτιον 50.000 ἀνδρῶν τὸν ἀκολουθοῦν. Ἀλλά, πρὶν ἀποχωρήσωσιν,

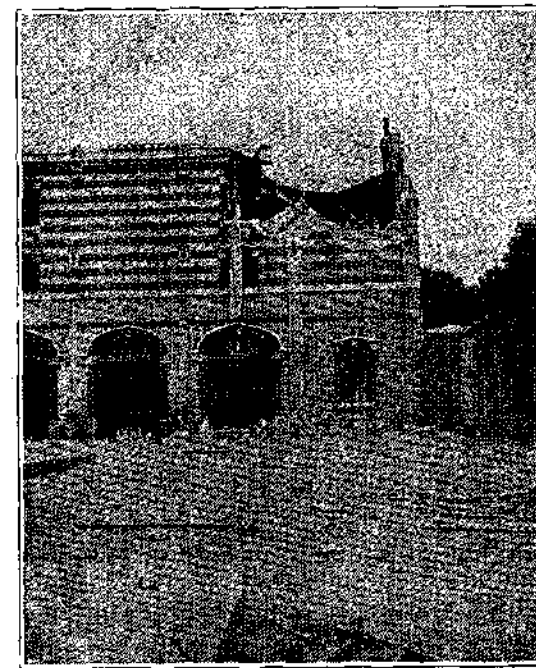
ἀπαιτούσι τὸ τίμημα τῆς ὑπηρεσίας των. Ὁ Ἀλέξιος Ὁρλώφ ἐπιτυγχάνει τὴν Συνθήκην τοῦ Χουγκιάρ Ἰσκέλεσι, δι' ἧς ἡ Ρωσία ἐπιβάλλει εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ φοβερὸν προτεκτορατὸν τῆς. Διὰ τῆς Συνθήκης ταύτης, ἡ Ρωσία ὑπέσχετο εἰς τὴν Τουρκίαν τὴν στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν τῆς ἀντίληψιν, ἀντὶ δὲ παντὸς ἄλλου ἀνταλλάγματος τὸ Διβάνιον ἀνελάμβανεν ὅπως μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον ξένων πολεμικῶν εἰς τὸν Ἑλλησπόντον. Ἀλλὰ, μετὰ μίαν ἑπταετίαν, ἡ ἀδιάρκεια τῆς Ἀγγλίας ὑπονόμεις ἐκμηδενίζει τὴν Συνθήκην τοῦ Χουγκιάρ Ἰσκέλεσι. Ἡ Λονδίνιος σύμβασις τῆς 13^{ης} Ἰουλίου 1841 καθιεροῦ ὡς ἀρχὴν τοῦ Διεθνούς Ἑυρωπαϊκοῦ Δικαίου τὸ κλείσιμον τῶν Πορθμῶν καὶ ἀποβαίνει ἡ βᾶσις τοῦ καθεστώτος, ὅπερ ἴσχυσεν δι' αὐτοὺς ἔκτοτε. Ἡ Συνθήκη τῶν Παρισίων τοῦ 1858, ἥτις ὑπέσχετο ἀπόρροια τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ἐξέτεινε τοὺς περιορισμούς, οἵτινες ἴσχυον διὰ τοὺς Πορθμούς καὶ εἰς τὸν Εὐξείνιον, κηρυχθέντα οὐδέτερον. Ἡ Ρωσία ἀπισθοδρομεῖ κατὰ αἰῶνα ὁλόκληρον. Ὡς εἶχεν ἀποκλεισθῆ κατὰ τὸ 1841 τῆς Προποντιδος, ἀπεκλείετο τοῦ Εὐξείνου, «ρωσικῆς θαλάσσης», κατὰ τὸ 1858. Ἀλλ' ἡ Ρωσία εἶχε τὸν Γορσακῶφ. Ἡ πολιτικὴ δεξιότης του κατώρθωσεν, ἐντὸς δωδεκαετίας μόνον, νὰ συντρίψῃ τὰς ἀλύσεις τοῦ Εὐξείνου, ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ ρωσικὰ δικαιώματα. Τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου 1870, ἀπλὴ τηλεγραφικὴ ἐγκύκλιος τοῦ πρίγκηπος κατήγει τὰς διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ 1858, τὰς ἀφορώσας τὸν Εὐξείνιον. Καὶ ἦσαν τοιαῦται αἱ πολιτικαὶ συνθήκαι, ὥστε ἡ Εὐρώπη ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τετελεσμένον γεγονός.

*

Ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου δὲν μετέβαλε τὸ καθεστὼς τῶν Πορθμῶν. Παρὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ρώσων ἀντιπροσώπων, τὸ Συνέδριον διεντύπωσε τὸ 64ον ἄρθρον τῆς, ὅπερ ἐκύρου τὸ ἔργον τῶν συμβάσεων τοῦ 1841, τοῦ 1856, τοῦ 1871. Ἡ μεγάλη Αὐτοκρατορία τοῦ Βορρᾶ, ἐξηντημένη ἐκ τῆς κολοσσαίας προσπαθείας τῆς ρωσοτουρκικῆς μονομαχίας τοῦ 1878, δὲν ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦ ἐλευθέρου διαπλοῦ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλόκληρον. Ἀλλὰ, κατὰ τὸ 1902, παρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη ὅπως ὁ ρωσικὸς στόλος τοῦ Εὐξείνου συμπληρωθῇ διὰ τεσσάρων τορπιλλοβόλων, αἵτινα θ' ἀπεστέλλοντο ἐκ Κρονστάνης εἰς τὴν Σεβαστούπολιν. Ὁ Ρώσος πρεσβευτὴς ἐξήτησε τὸν «Ἰραδὲν» τῆς διαβάσεως ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κυρίου του. Τῷ ἀντετάθη ἀνένδοτος ἄρνησις. Ἐπέμεινεν. Ἐπεκαλέσθη πάντα τὰ προηγούμενα! Τὴν εἴσοδον καὶ

ἄλλων φυλακίδων εἰς Κων/πολιν, μετὰ τὰς Ἀρμενικὰς ταραχὰς τοῦ 1895, τὴν διάβασιν τῶν ρωσικῶν σκαφῶν κατὰ τὸ 1897, ὧν ἐπέβαινον τὰ ρωσικὰ τῆς Κρήτης ἀγῆματα, τὴν εἰσαγωγὴν πολυαριθμῶν βουλγαρικῶν τηλεβόλων διὰ τῶν Στενῶν, τὰς ἐπανειλημμένας ἐξόδους τοῦ ρουμανικοῦ πολεμικοῦ «Ἐλισάβετ» εἰς τὴν Μεσόγειον, τὴν τακτικὴν διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου διόδου τῶν πλοίων τοῦ ρωσικοῦ ἐθελοντικοῦ στόλου, ὅστις, καίτοι ἐμπορικὸς, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ πολεμικοῦ τῆς Ρωσίας ναυτικοῦ. Τὸ Διβάνιον ἠρνεῖτο, παρὰ τὰ προηγούμενα ταῦτα, τὴν ζητουμένην ἀδειαν. Ἡ Ρωσία ἐπέμεινεν. Ὑπεσχέθη τὰ τορπιλλοβόλα τῆς νὰ διέλθωσιν ἐν πρὸς ἕν, ν' ἀφοπλισθῶσι πρότερον, νὰ μὴ φέρωσιν τὴν πολεμικὴν σημαίαν των. Συνεπεῖα ἀφορήτου πίεσεως, ὁ Σουλτᾶνος ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τῆς παραβιάσεως τῆς «παραδόσεως τῶν Στενῶν», ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς Ὀκονορ ἐπέδιδε σφοδρὰν εἰς τὴν Πύλιν διαμαρτυρίαν, δι' ἧς ἐδήλου, ὅτι ἡ Κυβέρνησις του λαμβάνει σημείωσιν τῆς διόδου τῶν ρωσικῶν τορπιλλικῶν καὶ τὴν θεωρεῖ ὡς προηγούμενον, ὅπερ θ' ἀκολογήσῃ, ἐν δεδομένη στιγμή, καὶ ἡ βρετανικὴ ναυτικὴ δύναμις. Ὀλίγον βραδύτερον, κατὰ τὴν ἐκκρήξιν τοῦ Ρωσοῦ-πικονικοῦ πολέμου, ἡ Ρωσία ἐξήτησε καὶ πάλιν τὴν ἀδειαν ὅπως ὁ στόλος τοῦ Εὐξείνου διέλθῃ τὸν Ἑλλησπόντον, μεταβαίνων εἰς τὴν Ἀπωτάτην Ἐω, πρὸς συνάντησιν τῶν Ἰαπωνικῶν δυνάμεων. Ὁ Ἀβδουλ Χαμήτ, ὅστις ἐκαλλιέργει τρυφερὰς σχέσεις μετὰ τῆς Πειρουπόλεως, ἴσως θὰ ἐνέδιδεν. Ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ἠγρούσκει ἀπειλοῦσα ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ παρεβίαζε τὸν Ἑλλησπόντον. Πολυαριθμὰ ἀγγλικά πολεμικὰ περιεπόλουν πρὸ τῶν Στενῶν. Ὁ Σουλτᾶνος, ἐν μέσῳ τῶν ρωσικῶν πίεσεων καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἀπειλῶν, ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὗρισκε τὴν μέσην ὁδόν, ἐπιτρέπων τὴν ἐξοδὸν εἰς σκάφη τοῦ ρωσικοῦ ἐθελοντικοῦ στόλου μόνον ὑπὸ τὴν ἐμπορικὴν σημαίαν των. Ἀλλὰ τὰ σκάφη ταῦτα προέβησαν εἰς πράξεις πολέμου εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν. Ἡ Ἀγγλία διεμαρτυρήθη καὶ πάλιν ἀγρίως εἰς τὴν Κων/πολιν. Ἡ Πύλη ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιανάληψιν τοῦ περιβάλλοντος...

Ἡ ρωσικὴ κατασύντριψις ἐν τῇ Ἀπωτάτῃ Ἀνατολῇ δὲν ἐπέτρεψεν ἐπὶ τίνα ἔτη τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τῶν Στενῶν. Ἀλλ' ἦτο πρόδηλον ὅτι ἀποφασιστικὴ ἀναηγήλασις του ἐπέκειτο. Ἡ Ρωσία, ἐγκαταλείψασα τὰ Σινικὰ καὶ τὰ Κορεατικὰ τῆς ὄψεως, ἦτο ἐπόμενον νὰ στραφῇ πρὸς τὸ ἐγγύτερον πεδίον τῆς ἱστορικῆς τῆς δράσεως, τὰ Βαλκάνια. Προάγγελος

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΕΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΜΑΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟ "ΕΜΒΕΝ".

τῆς ἀποφασιστικωτέρας ταύτης δράσεώς της εἰς τὴν ἀνατολικὴν κορίστραν ὑπῆρξεν, ἐκτὸς μυσθίων ἄλλων ἐνδείξεων, ἡ συνάντησις αὐτῆ τοῦ Ρεβάλ, ἥτις ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς νεοτουρκικῆς ἐπαναστάσεως. Εἰς τὴν ἐπανάστασιν ταύτην καὶ τὸ καθεστὼς εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεκρυστάλλωθη, ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ ἀνεξήγησεν ἔρεισμα πρὸς τροποποίησιν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῶν Στενῶν. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Τσαρῶν, πολιτικὸς δεξιός, δραστήριος, εὐστροφος, ἐκαλλιέργησε στενὰς μετὰ τῶν Νεοτούρκων σχέσεις, τοὺς ἐθώπευσε πολυτρόπως, ἠνοῖξεν εἰς αὐτοὺς τὰς αἰθούσας καὶ τὸ ταμειὸν του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρρισε νὰ δημιουργηθῆται μετὰ τῶν Τούρκων ἡ πεποιθῆσις, ὅτι τὸ συμφέρον των ἦτο ν' ἀνοίγῃσι τὰ Στενὰ ἀπέναντι τῆς ἐπιτεύξεως παρὰ τῶν Ρώσων ἀνταλλαγμάτων σημαντικῶν. Ἡ «Τανίνο», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κομιτάτου, ἤρξατο νὰ συνηγορῇ ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ ἀνοίγματος. Ὁ Ρώσος σύμβουλος Μάνδελσταμ ἐπελήφθη ζωηρῶν μετὰ τῶν κορυφαίων Νεοτούρκων διαπραγματεύσεων. Κ' ἀιφνιδίως παρέστη ἡ εὐκαιρία, ὅπως αἱ διαπραγματεύσεις καταστῶσιν ἐπίσημοι. Ἡ κατάργησις τοῦ ἀγγλικοῦ προνομίου τῆς ποταμοπλοίας ἐν τῷ Εὐφράτῃ καὶ τῷ Τίγρητι προσέκαλεσεν δευτερίαν ἐντασιν σχέσεων μετὰ τῶν Λονδίνου καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἀγγλικὸς Τύπος ἐμαί-

νετο. Βαρβαὶ ἀπειλοῦν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐξεσφενδονίζοντο ἐκ τοῦ Ταμέσεως. Ὁ Ρώσος πρεσβευτὴς ἐπαφελήθη τῆς εὐκαιρίας, ἥτις τῷ παρεῖχετο. Ἐξήτησε τὴν ἐλευθερίαν τῶν Πορθμῶν. Ἡ ἀξίωσις αὐτῆ μετέβαλεν ἀποτόμως τὴν κατάστασιν. Αἱ ἀγγλικά κατὰ τῆς Τουρκίας ἀπειλαὶ ἔπαυσαν ὡς ἐκ θαύματος. Τοχρὸς στόλος ἀπέπλευσε διὰ τὴν Ἀνατολήν. Τὸ Ἀνακτοβούλιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἐν Λονδίνω ἀντιπρόσωπον τοῦ Τσαρῶν, ὅτι «ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν πραγματοποίησιν τῆς αἰτήσεως τοῦ κ. Τσαρικούφ, καὶ ἂν ἔτι οἱ Τούρκοι τὴν ἐδέχοντο». Ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις, ἐπαναλαμβάνουσα γνώριμον ἐν τῇ διπλωματικῇ τῆς παράδοσιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γορσακῶφ, ἰσχυρίσθη ὅτι ἠγγόσι τὸ διόβημα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς καὶ ὁ κ. Τσαρικούφ ὑπέβαλε παραίτησιν...

Καὶ, παραδόξως, οἱ ἀδιάλλακτοι ἀντίπαλοι, εἰς τοὺς ἀδυσωπήτους τῶν ὁποίων ἀνταγωνισμὸς ὀφείλεται ἡ μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς τοῦ «ἀσθενοῦς» τῆς Σταμπούλ, σήμερον συμπράττουσι. Θὰ συμπράξωσι μέχρι τέλους, ἀρὰ γε; Θὰ ἦναι δυνατὴ ἡ ἐναρμόνισις τῶν συμφερόντων των εἰς τὴν μεγάλην, τὴν τελικὴν λύσιν, ἥτις θὰ παγίωσῃ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Ἀμφιβάλλομεν. Δὲν εἶναι ἀπίθανον τὸ τέλος τοῦ «πολέμου τῶν Ἐθνῶν» νὰ ἦναι ἡ ἀρχὴ νέας ἀγγλορωσικῆς κρίσεως...

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΥΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΝΑΚΟΥ

[λοξία ποῦ ἐφρονεῦθη τὸ 97].

“Οντες σμίγει τὰπυρόγεννο,
Βάνουσι τὰ κεφάλια τους
Σ’ ἓνα μικρὸ προσκέφαλο,
Λέει καὶ λογαριάζουσι,
Νὰ κάμουνσι καλὰ παιδιὰ,
Ν’ ἀφίσουσι πλοῦτο πολὺ...
“Οντες δομίζαμε κ’ ἐμεῖς,
“Ο ξέζουσιος κ’ ἡ βρωμερή,
Βάλαμε τὰ κεφάλια μας
Σ’ ἓνα μικρὸ προσκέφαλο,
Λέαμε, λογαριάζαμε,
Νὰ κάμουμε καλὰ παιδιὰ...
“Εκάμαμε καλὸ παιδί,
Τὸ βάλαμε καὶ στή σπουδῇ
Τὸ κάμαμε καὶ φοιτητή.
Κι’ ὄντε ποῦ ἐγίνη ὁ πόλεμος,
“Εστειλε ὁ Βασιλεὺς χαρτὶ
Νὰ πάη κ’ ὁ Δικαῖος μου...
— Αἰ, κόρακα, ὅπου περῆς,
Μὲ τὰ κατάμαυρα φτερά,
Ποῦ ἦσουν καὶ ποῦθεν ἔρχεσαι;
“Απὸ Λάρισα ἢ τὸ Δομοκὸ;
Μὴν εἶδες τὸ Δικαῖο μου,
Καὶ ζ’ εἶπε χαιρετίσματα
Νῆρθης νὰ πῆς τῆς μάννας του,
Γιὰ νὰν τοῦ βράζῃ τὰ σπερνά,
Νὰ δώσῃ τοῦ παπᾶ βλογιὰ;...

[“Απὸ τὴν ἀνεκὸ, συλλογὴν:
“Τοῦ Ταυτέτου “Αντιλάου.]

“Ἡ γὰ μὴν πάη κ’ ἔφερες
Καμμά τον φανέρωσι,
Νῆ χέρι του, νῆ πόδι του,
Νῆ τὸ ληρό του δάχτυλο,
Ποῦχε τὴν ἀσημόβεργα...

ΣΕ ΧΗΡΑ

“Αφήτε με, σιγά - σιγά,
“Ἡ δικασύνες μου πολλές,
Καινούργες καὶ παλαικές
Κ’ ἐπὰ τὰ δίκια μου πολλὰ
Καὶ θὰν τὸ λέω πρώτο καὶ δε
Γιὰ τῆς “Ερήνης “πόληρι,
“Οπῶνε τῆς Καλῆς παιδί,
Ποῦ χάθηκεν ἡ μάννα της
Καὶ ἡ χρυσὴ της πεθερά,
Πᾶλυνε τὸ πλωρίσι της,
Καὶ πάει στὸ ταξίδι της...
— Γιὰ ποῦ, μωρὴ Κυριάκινα;
Γιὰ ποῦνε τὸ ταξίδι της;
Στὴ Λάρισα ἢ τὸ Δομοκὸ;
“Ἡ γὰ τῆς “Αρτας τὰ βουνά;
Ποῦ ἀρνίεται ἡ μάννα τὰ παιδιὰ
Κι’ ἡ ἀδερφή τοὺς ἀδερφοὺς;...
Κι’ ἀρνήθης τοὺς γονιᾶτες σου,
Τὸ μοναχοῦλι σου παιδί,
“Οποῦ τὸ χηρανάστηες,
Δώδεκα χρόνια παρανή,
Ποῦμενες χήρα μὲ παιδιὰ...

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

ΚΝΟΥΤ ΑΜΣΟΥΜ.

ΑΛΗΤΕΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

[Δι’ ὄσους τῶν νέων ἀναγνώστων μας δὲν παρηκαλοῦθησαν τὸ θαυμάσιον διήγημα τοῦ Νορβηγοῦ συγγραφέως ἀπὸ τῆς ἀρχῆς του, καὶ διότι, κατὰ παραδρομὴν, τὴν διοκίαν πρώτοι ἡμεῖς δημοσιοῦμεν ἀσυγχρότων, τὸ πρώτων μέρος τῆς «Αληθείας» ἐδημοσιεύθη ἐπιτελῶς ἀδιόρθωτον, ἀναδημοσιεύομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ διηγήματος, καὶ συνεχίζομεν αὐτὸ εἰς τὸ παρὸν τεῦχος. Εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀνάγνωσίν του].

«Σηκωθῆτε, παιδιά!»
Φωνάζει ὁ ἐπιστάτης τοῦ τμήματος Ὁρᾶνς Φλάτ.
Δὲν ἤμποροῦμε νὰ τὸν δοῦμε, εἰς ἀκόμα πρῶτον σκοτάδι, ἢ τρίτῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ, ἀλλὰ κηδοῦμεν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ φοροῦμε πανταλόνι καὶ μπλούζα.
Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ, δουλεύομεν σὺν τὰ σκυλιὰ, ἔχομεν λιγοστὸν τὸν ὕπνον κ’ ὅλοι οἱ ἄνδρες καταπονοῦνται κατ’ ἀφύσικον τρόπον. Μαλῶνομεν μεταξὺ μας γιὰ τὸ παραμικρὸν εἰς τὴν ἐλαχίστην δυσχέρειαν, ποῦ παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἐργασίαν καθ’ ὅλην τὴν ἡμέραν, μεταχειρίζομεθα βίαν καὶ σπάζομεν τὰ σκεῦη.
Κι’ αὐτὸς ὁ ἐπιστάτης ἐγινεν ἀδόνατος καὶ σκληρὸς σὺν κονταροῦλον. Μᾶς διηγείται, ὅτι τὸ γειτονικὸν τμήμα ἔχει προχωρήσει σημαντικὰ εἰς τὴν δουλειὰ καὶ θὰ τελειώσῃ τὸν θερισμὸν μερικὰς ἡμέρας προτιτερα ἀπὸ μᾶς. «Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ!» ἀπαντῶμεν μὲ σπυγμένα δόντια. Τὸ βάλουμε στὸ νοῦ μας νὰ προσφάσωμεν τὸ γειτονικὸν τμήμα, ναί, νὰ τὸ προσπεράσωμεν θριαμβευτικὰ· κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσῃ ὁ αὐτό. Διὰ τοῦτο ὁ ἐπιστάτης μᾶς ἐφώνησε κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας τώρα, στῆς τρεῖς τὸ πρωῖ, σὰ κρεβάτια μας καὶ τὴν κραυγὴν του «Ἐμπρός, παιδιά!» θὰ τὴν ἀκούγαμε καὶ αὐριοῦν πάλιν καὶ μεταίτιον πάλιν εἰς τὰς τρεῖς τὴν νύκτα. Δὲν ἐβλέπαμεν κανέν τέλος ὅ’ αὐτὴν τὴν ἀγγαρεία.

Ἐρμήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ κ’ ἀρχίσαμεν νὰ καταπίνομεν βιαστικὰ ὅτι ἀναγκαϊότερον ἀπὸ ψωμί καὶ βοῦτυρον, κρέας καὶ καφέ. Τὸ φαγητὸν εἶνε καλόν, ἀλλὰ τὴν ὄρεξιν δὲν τὴν γνωρίζομεν πλέον. Μετὰ δέκα λεπτὰ βρισκόμαστε ἤδη εἰς τὸ ἀμάξι μας καὶ μεταφερόμεθα εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἔξω.

Καὶ ἐργαζόμεθα σὺν τρελλὰ πλάσματα ἐγκαταλειφθέντα ἀπὸ τὸν Θεόν. Γνωρίζομεν πολὺ καλὰ, ὅτι μᾶς ἀναμένει μεγάλος ἐπαινος καὶ ἐπιδοκιμασία, ἀν τελειώσωμεν τὸν θερισμὸν· μονάχα μίαν ἡμέραν προτιτερα ἀπὸ τὸ γειτονικὸν τμήμα καὶ αὐτὸ καταβάλλει ἐπίσης τὰς μεγαλυτέρας προσπάθειας. Καθένας ἔχει τὴν φιλοδοξίαν του εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κ’ ἐμεῖς ἔχομεν τὴν ἰδικήν μας.

Φωτίζει, ὁ ἥλιος βγαίνει κ’ ἀρχίζει νὰ καίῃ πετοῦμε τῆς μπλουζῆς μας. Ἐκατοντάδες ἀνδρῶν εἶνε διασκοπισμένοι εἰς τὸν ἀπέραντον ἀγρόν, τὸν φυτεμένον μὲ σιτάρι· ἐκεῖ θὰ γυρίζομεν ἔως ἀπόψε ποῦ νὰ νυχτώσῃ.

«Δὲν ἤξεύρω, ἀν θὰ μπόρῃσω ν’ ἀνθῆξω περισσότερον, Νούτ», εἶπεν ὁ “Αντλεῦ, ὁ Ἰρλανδός.

Καὶ ὁ Νούτ ἤμουνα ἐγώ.
Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἀκούω τὸν “Αντλεῦ νὰ λέγῃ τὸ ἴδιον πρὸς τὸν ἀλήτην Γέεζ· ὅτι δὲν μποροῦσι νὰ βαστάξῃ πλέον.

Τὸν ἐπέπληξα διὰ τὴν μεγάλην ἐλευθεροστομίαν του καὶ τὸν ἐβάλωσα, διότι εἶπε τέτοια πράγματα εἰς ἓνα περιπλανώμενον τυχοδιώκτην.

“Ο “Αντλεῦ μ’ ἐγνοεῖ πολὺ καλὰ κ’ ἔτσι μὲ πλησιάζει μίαν νύκτα καὶ μοῦ ζυπνᾷ τὸν καπνόν. Ἐκφράζεται ἀποκαλυπτότερα, λέγει ἕαυτοῦ:

«Δὲν ἀντέχω περισσότερον, ἀπόψε τὴ νύκτα θὰ τραβῆξω τὸν δρομόν μου. Θέλεις νάρθῃς μαζί, θὰ μὲ βεῖς

στῆς δώδεκα εἰς τὴν βορεινὴ γωνία τοῦ σταύλου».

«Δὲν θέλω νάρθῃ μαζί», εἶπα.
Ἐβούλεσα ὅλην τὴν ἡμέραν κ’ ἐσκέφθην τὸ πρᾶγμα κ’ ὅταν ἐνύχτωσεν, εἶπα λάβει τὴν ἀπόφασίν μου νὰ μὴν ἀκολουθῆσω τὸν “Αντλεῦ. Παρατήρησα, ὅτι ἤθελε νὰ μιλῆσῃ μαζί μου, καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, καὶ ὕστερα, ἐνῶ ἐπηγαίναμεν εἰς τὰ κρεβάτια μας, ἀλλὰ τὸν ἀπέφυγα κ’ ἤμουνα εὐχαριστημένος μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, ποῦ μπόρῃσα καὶ τοῦ ἀντεστάθην.

Τὸ βράδυ ἐγδυθῆκαμεν καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὰ κρεβάτια μας. Ἦταν σκυιενὰ. Μετ’ ὀλίγας ὥρας θὰ ἐξαφανόναζεν ὁ ἐπιστάτης· «Σηκωθῆτε, παιδιά!» κ’ ἡ μέρα θὰ περνοῦσεν, ὅπως ἡ χθεσινὴ κ’ ἡ προχθεσινὴ. Ἐνῶ εἰς ὀλίγων ἡμερῶν πορείαν ἀπ’ ἐδῶ θὰ εὐρίσκατο ἓνα κτήμα ἢ μία πόλις, ὅπου μποροῦσα νὰ εὐρίσκα ἀλλήν ἐργασίαν καὶ νὰ ἐκέρδιχα χρήμα. Κ’ ἐκεῖ θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ εὐρίσκα ὀλίγον περισσότερον ὕπνον.

Ἐβγήκα κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον κ’ ἐπήγα πρὸς τὴν βορεινὴν γωνίαν τοῦ σταύλου.

“Ο “Αντλεῦ εὐρίσκατο ἤδη ἐκεῖ. Ἐστέκατο μαζεμένος, μὲ τὴν πλάτην πρὸς τὸν τοίχον καὶ τὰ χεῖρα στῆς τσέπες. Ἦτο παγωμένος. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον ἤλθε καὶ ὁ ἀλήτης Γέεζ.

Ἠρώτησα:
«Θάρθῃ καὶ ὁ Γέεζ μαζί;»
«Φυσικὰ», ἀπήντησεν ὁ “Αντλεῦ. «Αὐτὸς ἀκριβῶς θάρθῃ μαζί. Τί, δὲν ἤθελες;»

«Καὶ βέβαια θέλω», εἶπα καὶ ἐπήρα ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν μου.

«Λοιπόν, εἰνε πολὺ ἀργά», ἐδήλωσεν ὁ “Αντλεῦ.
«Ἐχω μόνον γιὰ μᾶς τοὺς δύο τρόφιμα».

Μαινόμενος εἶπα:
«Τότε θὰ τὸ πῶ στὸν ἐπιστάτην».

«Θὰ τὸ κάμῃς αὐτό;» εἶπεν ὁ “Αντλεῦ μαλακά, παραπολὺ μαλακά. «Αλήθεια δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό», εἶπεν, ὅπου κανένα ὄρον δὲν θὰ τὸ κάμῃς».

Καὶ μ’ ἐπλησίασε τόσο, ὥστε ἐνοιώσα τὴν ἀναπνοὴν του.

«Στάσου!» ἐφιδύριεν ὁ ἀλήτης. «Θέλεις, Νούτ, νάρθῃς μαζί, τότε θὰ προμηθευθῶ περισσότερον φαγητόν. Ἐξῶ ποῦ ἔχει βάλει ὁ μάγειρος τὸ κρέας».

Ἐνῶ ὁ ἀλήτης Γέεζ ἀπεμικρύνθη, ἐστέκαμεθα ὁ “Αντλεῦ κ’ ἐγὼ κοντὰ εἰς τοὺς σταύλους κ’ ἐφιλονεικούσαμεν, διότι ἠθέλησα νὰ τὸν καταδόσω, κ’ ὅταν ὁ Γέεζ ἐπέστρεψε μὲ τὸ κρέας, ὁ “Αντλεῦ ἦταν τόσο ἐξωραγισμένος ὥστε εἶπε:

«Δὲν μπόρῃσαι νὰ βεῖς περισσότερον κρέας, κατεργάσῃ; Τὶ ἄνδρας λοιπὸν εἶσαι! Καλὰ, νὰ τὸ κρέας σου, Νούτ», εἶπε καὶ μοῦ τὸ ἐπέταξε.

Καὶ τότε ἐφύγαμε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Ὁρᾶνς Φλάτ.

II

Ἐπορεύθημεν πρὸς βορρᾶν, διὰ νὰ φθάσωμεν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ ἐβαδίσαμεν μερικὰς ὥρας. Τότε ὁ Γέεζ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπρῆσε νὰ ἐκιομᾶτο κομμάτι. Ἡμεῖς οἱ δύο ἄλλοι θὰ μποροῦσαμε νὰ ἐπρωχωροῦσαμεν ἀκόμη.

Εύρισκόμεθα εις τὸ μέσον τοῦ λειβαδιοῦ κ' ἀκόμα δὲν ἐβλέπαμεν καμμίαν ἐνδειξίαν, ὅτι ἐκλήσασεν ἡ αὐγή. Καθὼς ἔκανεν ἀρκετὴν παγωνιά, ἐπεφάσαμεν τὰ χωράφια τῶν σιτηρῶν καὶ τὰ ἀπέραντα λειβάδια, χωρὶς νὰ βροχοῦμεν. Ἐσταματήσαμεν, λοιπόν, κ' ἐψάχαμε μὲ τὰ πόδια γύρω μας γιὰ νὰ βροῦμε μίαν καλὴν θέσιν νὰ ξαπλωθοῦμε· ἔπειτα χάρμου, ἀκούμησθα εἰς τὸν ἀγκῶνά μου κ' ἀποκοιμήθηκα.

Ἐξάφνα μᾶς ξυπνῆ ὁ Γέσς. Κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας εἶχε κοιμηθῆ τόσον ὀλίγον καὶ τώρα δὲν ἤμπορεῖ νὰ κοιμηθῆ.

«Ἐμπρός, παιδιά!» ἐφώναξε.

Σαστισμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ ταραγμένοι ἐπεταχθήκαμεν ἑπάνω· δὲν ἴπαρχε κανεὶς κίνδυνος ἀπὸ τὴν χρονοτριβήν, ὀλόγυρα μᾶς ἐξαπλοῦνται μονάχα σκοτεινὴ εἰρήνη. Ὁ Ἄντλεῦ βλασφημῶ καὶ δηλώνει πῶς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς ξυπνοῦσαν ἀπὸ τώρα.

Ὁ Γέσς ἀπήντησε:

«Πρέπει νὰ τοῦ δίνωμεν ἀπ' ἐδῶ. Ἐπείσε παντοῦ παραπολλὴ πάχη. Ὁ ἐπιστάτης μπορεῖ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη μας ἀπὸ τοὺς σταθλοὺς καὶ καθὰς καβαλλικεύει ἕνα καλὸ ἀλόγυρα, μπορεῖ νὰ μᾶς φθάσῃ.»

«Ἐ, καὶ ὕστερα;» εἶπεν ὁ Ἄντλεῦ. «Θὰ τὸν στείλωμεν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦρθε.»

«Κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τουφεκίσῃ προτύτερα», ἀπήντησεν ὁ Γέσς. Τότε ἐξεκινήσαμεν πάλιν πρὸς βορρᾶν. Δεξιὰ μας ἦταν ὡσάν νὰ ἤρχιζεν ὁ οὐρανὸς νὰ φωτίζεται, κ' ὁ λίγος ὕπνος μᾶς εἶχε κάμει καλὸ, ὥστε ἐμεγάλωσε κομμάτι τὸ θάρρος μας· κ' αὐτὸς ὁ Γέσς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κοιμηθῆ, ἐφαίνετο νὰ εἶχε περισσοτέρας δυνάμεις, ἐπορεύετο σὸνυτενῆ καὶ ἐκπνεύατε σπανιότερα εἰς τὸ ἀνώμαλον χλοερὸν λειβάδι.

«Τώρα θὰ ξυπνοῦν ἀπὸ κτῆμα», εἶπεν ὁ Γέσς. Τὸ εἶπεν αὐτὸ, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν. Μετὰ μίαν στιγμήν εἶπε: «Τώρα προγευματίζου. Τώρα ρωτοῦν γιὰ μᾶς.»

Ἐβαδίσσαμεν ἄθελα καὶ οἱ τρεῖς γληγωρότερα.

«Τώρα εἶνε ἔξω καὶ κυττάζου γιὰ μᾶς», ξαναεἶπε κατόπιν ὁ Γέσς.

«Ἀκουγὰ τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ.»

«Σόπαινα!» ἀνέκραξεν ὁ Ἄντλεῦ. «Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ περιορίσῃς τὴν φλυαρίαν σου καὶ καλλίτερα νὰ σιωπήσῃς διόλου;»

«Πρέπει νὰ τρέξῃ πολὺ μὲ τὸ ἀλόγυ του, ἂν θέλῃ νὰ μᾶς φθάσῃ τώρα», εἶπε διὰ νὰ δεῖξω θάρρος.

«Ναί· ἔχεις δίκιο», εἶπε κ' ὁ Ἄντλεῦ. «Δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ ποτέ.»

Ἡ πεποίθις τοῦ Ἄντλεῦ ἐμεγάλωσε πολὺ καὶ οὐ λίγα ἀκούσαμεν, ὅτι εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρώγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὰ τρόφιμα, ποῦ ἔφερες.

Ἐφώτιζεν ὀλοὲν περισσότερον κ' ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν. Ὁ Γέσς ἐστάθη κ' ἐκύτταξε γύρω· τίποτε δὲν ἐφαίνετο κανεὶς ἵππευς, καμμία ζῶσα ψυχὴ. Ἐπίσης κανὲν σῆλι καὶ κανὲν δένδρον δὲν εὕρισκετο εἰς τὴν ἀπέραντην αὐτὴν θάλασσαν τῶν λειβαδιῶν.

Ὁ Γέσς εἶπε:

«Τώρα ἂς ἀλλάξωμεν δρόμον καὶ ἂς κάμωμε μερικὰ βήματα πρὸς ἀνατολάς. Ὁ ἥλιος θὰ λύσῃ γλήγορα ἀρκετὰ τὰ ἴχνη μας· ἀλλ' ἂν ἀκολουθῶμεν τὴν ἴδιαν διεύθυνσιν, ὅπως τώρα, μπορεῖ ὁ ἐπιστάτης νὰ μᾶς φθάσῃ πάντα.»

«Ἐχεις δίκιο», εἶπεν ὁ Ἄντλεῦ πάλιν. «Μπορεῖ τότε νὰ προχωρήσῃ μὲ τὸ ἀλόγυ του πρὸς βορρᾶν—δὲν θὰ μᾶς βρῆ.»

Ἐβαδίσσαμεν μίαν ὥραν ἀκόμη καὶ ὅλοι δὲν μποροῦσαμε νὰ κρατηθῶμεν εἰς τὰ πόδια μας. Ἐν ὄσῳ

ἀνέβαιναν ὁ ἥλιος, ἐγίνετο ὀλογὲν θερμότερος καὶ τέλος ἐστέγνωσεν ὅλην τὴν πάχην εἰς τὴν χλόην. Ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐπὶ τὴ ὀκτῶ τῆς πρωΐας καὶ ὅλοι ἐξαπλωθήκαμε ν' ἀνασταυθῶμε.

Ἦμωνα κατακουρασμένοι καὶ δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ, ἐστεκόμουν ὀρθίος κ' ἐκύτταξα τοὺς δύο συναδέλφους μου. Ὁ ἄλιθης Γέσς ἦταν ἰσχνὸς καὶ τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του ἦτο μαῦρο, εἶχε ἀδύνατα καὶ ἐκκλιντὰ χέρια καὶ ὤμους. Ὁ Θεὸς ἔξερει, εἶχεν ἴσως δοκιμάσει ὅλας τὰς δυνατὰς θέσεις καὶ τὰς ἐγκατέλειπε διὰ νὰ περιπλανηθῆ, ἀδιάκοπα νὰ περιπλανηθῆ καὶ νὰ ζῆσῃ τὴν περιπετειώδη ζωὴν ἀλήτου. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ὅπου ἦτο ναυτὴς εἰς τοὺς ποταμούς, ἀπέκτησε γνώσεις περὶ τῶν κινήσεων τῆς πυξίδος, καταλάβαινε ἀπὸ ἐμπροσθέντα καὶ θὰ εἰργάζετο ἴσως ὡς ἕνα μαγαζὶ πόλεως. Ἦταν πρόθυμος εἰς βοήθειαν συνάδελφός· ὅταν ἐπροφασίζετο τὸν κουρασμένον τὴν νύχτα, τὸ ἔκανε διὰ νὰ μᾶς ἐχάριζεν ὀλίγον ὕπνον. Ἐνῶ αὐτὸς ἀργουνοῦσεν.

Ὁ Ἄντλεῦ ἦταν πολὺ μεγαλύτερος καὶ σωματωδέστερος ἢ τυχὴ φαίνετο, ὅτι τὸν εἶχε πλήξει πολὺ. Εἰς μίαν συζητήσιν εἰς τὴν ἀγροικίαν μίαν προχθερὴν ἡμέραν, κατηγόρησε ζωηρῶς τὸν ἄνδρα, ποῦ ἔχει ἀπιστην γυναικα. «Ἄν δὲν τὴν ἀγαπᾷς, τότε σκότωσέ τὴν!» εἶπεν, «ἀλλ' ἂν τὴν ἀγαπᾷς, τότε πένθησε πρὸς χάριν τῆς δολοφονίας τὴν ζωὴν σου καὶ γίνου ἕνα ναυάγιον κ' ἕνα κἀθαρά!» Ὁ Ἄντλεῦ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ καλλιτέρας ἡμέρας, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἦτο μέθυστος καὶ εἰς τὰς ιδέας του εἶχε γίνῃ ποταπὴ ἀλυστοῦ. Εἶχε πρῶτα, φοικτὰ μάτια, ποῦ ἦταν ἀήδια νὰ τὰ ἐβλέπε κανεὶς. Ὑπὸ τὴν καμίζόλα του ἐφοροῦσε πάντα ἕνα παλῶν μεταξωτὸν ὑποκάμισον, τὸ ὁποῖον εἶχε γίνῃ σκοῦρο ὡς τὴν ἐπιδερμίδα του καὶ ἕνα μαζὶ του. Τὴν πρώτην στιγμὴν ἐφαίνετο ὡσάν νὰ ἦτο γυμνὸς ἕως τὴν ζώνην. Καθὼς μᾶς ὑπερβαίνεν ὅλους εἰς ῥώμην, τοῖ εἶχαμε μεγάλην ἐκτίμησιν.

Ὁ ἥλιος ἔκαμε τέλος τὴν ἐπίδρασιν του σὲ μὲνα καὶ μ' ἀπεκοίμισε. Καὶ εἰς τὴν ὑψηλὴν χλόην ἐβροῦσε τὸ ἀεράκι.

III

Ἦτο πολὺ ἀνησυχος ὕπνος, μερικὲς φορὲς ἀνεκινήθηκα κ' ἐφώναξα, ἀλλὰ ξαναξαπλώθηκα ἡσυχώτερος, ὅταν εἶδα ποῦ ἦμωνα. Ὁ Γέσς ἔλεγε κάθε φορὰ: «Κοιμήσου, λοιπόν, Νούτ.»

Ὅταν ἐξύπνησα ἀργότερα τὴν ἡμέραν, οἱ δύο συνάδελφοί μου ἐκώθητο ἐκεῖ κ' ἔτρωγαν. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν μισθὸν μας, ποῦ εἶχαμε ἀφήσει, διὰ τὰς τέσσαρας ἑβδομάδας, ποῦ ἐδουλέψαμεν εἰς τὴν ἀγροικίαν, χωρὶς νὰ πάρωμεν τὴν ἀμοιβὴν μας.

«Ὅταν τὸ σκέπτομαι αὐτὸ, μπορούσα νὰ ξαναγύριζα καὶ νὰ ἔκαμα τὸ κτῆμα,» εἶπεν ὁ Ἄντλεῦ.

Κατεβρόχθιζε μεγάλας μερίδας ἀπὸ τὰ τρόφιμά του καὶ δὲν ἔκανε οἰκονομίαν διὰ βραδύτερα. Ἐπειδὴ εἶχα τὸ κρέας μου διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐχρησιάζομαι μονάχα ὀλίγον ψωμί, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν Γέσς. Ἄπ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἕκαστος εἶχε τὴν προμήθειάν του.

Ὅταν ἐφάγαμεν, ἐξεκινήσαμεν πάλιν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ κατεβαίη καὶ ὑπελογίσαμεν τὴν ὥραν ἕως τέσσαρες, τέσσαρες καὶ μισή, ὅταν ἀρχίσαμεν τὸν δρόμον μας. Καὶ πάλιν διηυθύνθημεν πρὸς βορρᾶν, διὰ νὰ φθάσωμεν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν.

Ἐβαδίσσαμεν ἕως ἀγὰ τὴν νύχτα καὶ πάλιν ἐξαπλωθήκαμεν εἰς τὸ λειβάδι νὰ κοιμηθῶμε προτύτερα ὁ Ἄντλεῦ ἔφωγεν ὀλόκληρα τὰ τρόφιμά του καὶ ἦταν ἀρκετὰ χορτασμένος, ὅταν ἀπεκοιμήθη. Τὴν νύχτα

ἐξυπνήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς κατὰ διαλείμματα ἀπὸ τὸ πρῶτον κρῖον, ἔπειτα ἐπηθήσαμεν μερικὲς φορὲς μισοστὰ καὶ πίσω, ἕως ὅτου ἐπέσαμεν κ' ἐνοιάσαμεν τὴν πάχην τῆς χλόης στὸ πρόσωπον. Καὶ τότε ἐκουβαριάσθηκαμεν ὁ ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, μισοαποκοιμηθήκαμεν, ἐνῶ ἔτριζαν τὰ δόντια μας. Ὁ Ἄντλεῦ ἐκίβησε κάπως ὀλιγώτερον ἀπὸ μᾶς, ἦταν καταχραταμένος.

Τέλος εἶπεν ὁ Γέσς, ἐνῶ ἐσηκώθη συγχρόνως:

«Μπορούσαμε μιά φορὰ νὰ προχωροῦσαμεν ἕως τὴν ὄρα, ποῦ θὰ ἐβγαίνεν ὁ ἥλιος· τότε μπορούσαμε νὰ κοιμώμαστε.»

Ἄλλ' ὅταν ἐξεκινήσαμεν, ὁ Ἄντλεῦ ἤθελε νὰ ἐπηγαίναμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον κ' ὁ Γέσς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Δὲν ἦταν κανὲν φῶς καὶ κανὲν ἄσπερον στὸν οὐρανὸ, ποῦ νὰ μπορούσαμε νὰ διευθυνώμεθα.

«Θὰ πάω μὲ τὸν Γέσς», εἶπα καὶ τὸν ἀκολουθήσα.

Κι' ὁ Ἄντλεῦ ἤλθεν ἀποπίσω μας κ' ἐβλασημοῦσε καὶ ἔβριζεν ἰδιαιτέρως ἔμενα καὶ μ' ἔλεγε παληόπαιδο καὶ ἄνθρωπον ποῦ δὲν ἤξερεν, οὔτε καταλάβαινε τί τοῦ ἐγίνετο.

Ὅταν ἐφώτιον, ἀρχίσαμε νὰ γευματίζομεν, ἐνῶ ἐπεκρατοῦσαμεν. Ὁ Ἄντλεῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πλεόν νὰ φάγῃ τίποτε, μᾶς ἀκολουθοῦσε σιωπηλῶς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀρχίσαμε νὰ νοιώθωμε δίψαν κ' ὁ Γέσς εἶπε: «Δὲν θὰ βροῦμε ἴσως νερὸ ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ κάνετε οἰκονομίαν στὸ καπνὸ, παιδιά, παίρνετε λιγάκι κάθε φορὰ.»

Ἄλλ' ὁ Ἄντλεῦ εἶχε καπνίσει καὶ τὸν καπνὸ του, εἰς τρῶπον ὥστε ἐχρησιώθη νὰ τὸν μοιρασθῶμε μᾶς τὸν.

Τὸ βράδν εἰς τὸ σκοτάδι, ὅταν δὲν ἤμπορούσαμε νὰ δοῦμε πλεόν, ἀκούσαμεν μακρὰ ἀπὸ μᾶς νὰ περνεῖ συνταρακτικὰ ἕνα τραῖνο. Ἀντιλήθηκαμεν τὸν δρόμον ὡς τρυφερὴ μουσικὴ κ' ἐξακολούθησαμεν τὸν δρόμον μας μὲ νῆας δυνάμεις. Τέλος τὰ πόδια μας ἐκόνταφαν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Ἄλλ' οὔτε πρὸς ἀνατολάς, οὔτε πρὸς δύσιν μπορούσε νὰ ἰδῆ κανεὶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς γραμμῆς καὶ ἐχρησιώθη νὰ πέσωμεν ἐκεῖ ποῦ βρεθήκαμε καὶ ν' ἀναμείνωμεν τὴν πρωΐαν. Ὁ συνάδελφοί μου ἐξηπλώθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν, μὲ τὸ κεφάλι στὰ σίδερα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ κάμω αὐτὸ, δὲν εἶχα τὸ θάρρος καὶ ἐξαπλώθηκα πάλιν εἰς τὴν χλόην. Κι' αὐτὴ ἡ νύχτα ἐτέρασεν, ἂν καὶ κάθε στιγμὴ ἐπηδοῦσα κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ ζεσταίνωμαι.

Ὅταν ἐφώτιον ἡ αὐγὴ, ὁ Γέσς ἐσηκώθη ἔξαφνα καὶ εἶπε:

«Τὸ νοῦ σας, παιδιά, ἔρχεται ἕνα τραῖνον.»

Καθὼς ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὸ κεφάλι στὰ σίδερα, ἐνωμισε τὸ ἀσθενὲς τρεμοῦλισμα μακρὰ. Καὶ οἱ τρεῖς βρεθήκαμε ὀρθιοὶ κ' ἐκάμαμε νυστάδα εἰς τὸν ὀδηγὸν τῆς ἀτμομηχανῆς, καίτοι δὲν εἶχαμε χροῖματα· ὁ Ἄντλεῦ, ἡ ἀλεπού, ἐγονάτισε καὶ ἐπρότεινε συνεπτγμένα τὰ χέρια. Ἀλλὰ τὸ τραῖνο προσπέρασε ὀρηκτικόν. Ἦτο τραῖνο σιτηρῶν θὰ μπορούσε βέβαια νὰ μᾶς ἔπαυρε. Ἄνδ καταμαρτυροῦμεν ἄνθρωποι ἐστέκοντο εἰς τὴν ἀτμομηχανὴν κ' ἐγελοῦσαν μᾶς εἰς μᾶς.

Ὁ Ἄντλεῦ ἐσηκώθη κ' ἦταν ἔξω φρενῶν. Εἶπε:

«Μιά φορὰ εἶχα ἕνα ρεβόλβερ, εἶνε κριμα ὅτι δὲν τὸ ἔχω τώρα.»

Ἐπροχώρησαμεν κατὰ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς πρὸς τὴν δύσιν· ἦταν ἐπιπονατὰτη πορεία μέσα εἰς χιλίας τραβέρσας, ἕνας δρόμος ὡσάν σὲ μιά σκάλα ξαπλωμένην εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ Γέσς κ' ἐγὼ ἐβράζαμε κάποιια μπουκία στὸ στόμα· ὁ Ἄντλεῦ δὲν ἐντροπῆ, μᾶς παρκαλάσε γιὰ τόσο δά, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐδώσαμε τίποτε. Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔφευγε στὰ χέρια τοῦ Ἄντλεῦ

ὅ,τι ἀπέμειναν ἀπὸ τὸ φαγητόν μου, τὸ ἔφαγα ἐνώπιόν του.

«Νομίζεις, πῶς ἦταν καλὴ αὐτὴ ἡ πράξις σου;» εἶπεν ὁ Ἄντλεῦ γυμνῶς μῖσος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἀκούσαμεν ἐρχόμενον νέον τραῖνο σιτηρῶν. Ὁ Γέσς ἀπεφάσισε νὰ τοποθετηθῶμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ὁ ἕνας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ νὰ προσπαθοῦσαμε ν' ἀνεβρίναμεν εἰς τὸ τραῖνο. Μακρὰ πέραν κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα μία γραμμὴ καπνοῦ, ὀλόκληρο τὸ τραῖνο φαίνεται τόσον μικρὸν, μοιάζει σὰν ἕνα κασσελάκι. Μεγίστη εἶνε ἡ ἀνησυχία μας.

Ὁ Ἄντλεῦ θὰ ἔκανε πρῶτος τὴν ἀπόπειραν.

Κατώρθωσε μάλιστα νὰ πιασθῆ ἀπὸ τὸ βαγόνι, ἀλλ' ἦτο πολὺ βαρὺς γιὰ νὰ μπορούσε νὰ ἐπιάνετο καὶ μὲ τὰ πόδια κρεμασμένος ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἐστρωφογύρισε κ' ἤραγκάσθη ν' ἀμολυθῆ, ἐξετινάχθη μακρὰ εἰς τὰ χόρτα. Ἐγὼ δὲν ἐπεχείρησα κἄν νὰ πιασθῶ, τόση οἰκονομικὴ ἀνεπαιρία δὲν μοῦ ἀπέμεινε πλεόν. Ἐν τούτοις ὁ Γέσς ἄλλοτε εἶχεν ἀναρριχηθῆ βέβαια εἰς ἕνα τρέξιμον τραῖνο, ἐπορεύθη μὲ μερικὰ βιαστικὰ πηδήματα δίπλα εἰς τὸ τραῖνο, ἐπιάσθηκε μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὴν λαβὴν καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐπάτησεν εἰς τὸ ἀνάβαθρον.

«Τὴ σκυλλὴ καλὰ μᾶς τὴν ἔφερε», εἶπεν ὁ Ἄντλεῦ κ' ἔφτυσε χλόην ἀπὸ τὸ στόμα.

Ἐξάφνα σταματᾷ τὸ τραῖνο εἰς ἄλλην ἀπόστασιν, βλέπομεν δύο σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους νὰ πιάνουν τὸν Γέσς καὶ νὰ τὸν κατεβάσουν. Ὅταν ὁ Ἄντλεῦ κ' ἐγὼ ἐτρέξαμεν ἀπὸ τὸν βοηθητήσωμεν, ἦτο πολὺ ἀργά, τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει κ' ἐμεῖς οἱ τρεῖς ἀλλήτοι ἐμείναμεν εἰς τὸ λειβάδι.

Ἡ δόξα μᾶς ἐθασάνιζεν ὀλογὲν περισσότερον.

Ὁ Ἄντλεῦ εἶχε καπνίσει διὰ δευτέραν φορὰν τὸν καπνὸν του καὶ δὲν εἶχε τίποτε, ποῦ νὰ μπορῆ νὰ κατευνάσῃ τὴν δίψαν του, φτύνει ὀλίγον ἄσπρο σάλιο εἰς τὸ χεῖρ του καὶ μᾶς δείχνει, ὅτι διαρῶς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Τότε μοιραζόμεθα ὁ Γέσς κ' ἐγὼ τὸν καπνὸν διὰ τελευταίαν φορὰν μᾶς τὸν.

Καὶ βαδίζομεν πάλιν καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὴν δύσιν. Ἡ ἡμέρα σβένει.

Ἐνας ἄνδρας ἔρχεται εἰς τὴν γραμμὴν πρὸς ἡμᾶς, βαδίζει πρὸς ἀνατολάς. Εἶνε ἀλήτης, ὅπως κ' ἐμεῖς, φορεῖ εἰς τὸν λαϊμόν ἕνα μικρὸ μεταξωτὸ μανδύλη κ' εἶνε θερμότερα ντυμένος ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ τὰ παπούτσια του δὲν ἀξίζουν τίποτε. «Ἐχεις τίποτε γιὰ φαγὴ ἢ καπνὸ;» ἠρώτησεν ὁ Ἄντλεῦ.

«Ὅχι κύριε», ἀπήντησεν ὁ ἀλήτης μὲ ἤρεμον τόνον.

Τότε τὸν ἐράξαμεν καὶ τοῦ ἐκνιτάξαμεν τῆς στέπες καὶ τὸ στήθος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκαθίσσαμεν ὀλίγον χίμου κ' ἐκουθεντιάσαμεν.

ΠΑΝΔΘΗΝΔΙΑ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο Πολιτισμός.

(Διάλογοι του κ. Αούφου με τον μαθητή του).

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ. — Η μεγάλη θύελλα εξακολουθεί...
Ο κ. ΑΣΟΦΟΣ. — Η γη δεν εξεδίρασεν από αίμα.
Ο ΜΑΘ. — Και το Πνεύμα του Πολιτισμού παρακο-
λουθεί ψυχρόν, χωρίς όρηνη, χωρίς διαμαρτυρίαν, χω-
ρίς καν ένα μορφασμόν άποστορφή. Άλλοίμονον!

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Είς το θέατρον του Κόσμου ο Πολι-
τισμός δεν είναι δράν πρόσωπον. Πρωταγωνιστάί είναι
ή Όρηγή, ή Βία, το Μίσος, ή Έξόδιξις, ή Πείνα της
άδελφικής σαρκός και ή Δίψα του άδελφικού αίματος.
Αυτοί παίζουν το αιώριον δράμα, το όνομαζόμενον είς
τά προγράμματα «Άυτοσυντήρησις», δράμα κομμο-
τραγικόν, με όσηματα και χορούς, τούς όποιους χορεύ-
ουν, με ρυθμόν θελκτικόν, Άρπυιαί και Έρινύες...

Ο ΜΑΘ. — Άλλά ο Πολιτισμός; Τι είναι λοιπόν ο
περίφημος αυτός Πολιτισμός;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Ο Πολιτισμός είναι ένας μορφόσο-
φος σκηνοθέτης, ο όποιος επιμένει να τοποθετή διαρκ-
ώς κρυστάλλινα βάζα, με νεόθρακτα άνθη, επάνω εις
μίαν σκηνήν, όπου πρόκειται μετ' όλίγων να χορεύσουν
αί Μαινάδες.

Ο ΜΑΘ. — Ένας άδέξιος σκηνοθέτης λοιπόν;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Όχι! Άπλώς ένας σκηνοθέτης, που
πάσχει από μαλάκωνσιν του έγκεφάλου και λησμονεί
διαρκώς την ύπόθεσιν του παιζόμενου δράματος.

Ο ΜΑΘ. — Άλλά διατί δεν τον διώγουν λοιπόν
κακήν κακώς από το θέατρον του Κόσμου; Ένας
σκηνοθέτης, που ύπηρετεί τόσο κακά την αισθητική
της παραστάσεως...

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Έξ' εναντίας! Φαίνεται, ότι την ύπη-
ρετεί πολύ καλά. Με την μορφήν του και την λησμο-
σύνην του προσθέτει, χωρίς να το έννοι, εις την
παράστασιν ένα στοιχείον, το όποιον ύπερβολικά έντι-
μούν οι θεαταί.

Ο ΜΑΘ. — Άλλά τί είναι λοιπόν το περίεργον αυτό
στοιχείον, που εύφραίνει τόσον άπροσδοκίως τούς
θεατάς;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Η ειρωνεία! Όταν κατρακυλούν τα
περίκομμα βάζα και συντρίβονται τα κρυστάλλα και
πεθαίνουν περίτρομα οπαδόν θάνατον τα έλεκτά
άνθη των θερμοκηπίων κάτω από τα πέλματα των
Μαινάδων, και όταν άκόμη ένας ανέλπιστος θεράπων,
σταλμένος από τον μαλακωμένον σκηνοθέτην, παρου-
σιάξη ένα άγροφόν κάτοπτρον εις μίαν Έρινύα, δια
να κτενίση τα φίδια των βοστρέχων

της, οι θεαταί καταλαμβάνονται από
άπερίγραπτον άγαλλίασιν και οι ήθο-
ποιοί άκόμη λησμονούν τον τραγικόν
τους ρόλον και εύφραίνονται κατά-
καρδα. Αυτός είναι ο λόγος, δια τον
όποιον ένας σκηνοθέτης, πάσχων από
μαλάκωνσιν του έγκεφάλου, εξακολου-
θει να διατηρηται εις την ύπηρεσίαν
του θεάτρον του Κόσμου και να θεω-
ρηται μάλιστα άπαράιτητος. Δεν είδες
λοιπόν την τελευταίαν παράστασιν;
Ο ΜΑΘ. — Άκριβώς! Είδα την

«Πρός την δύσιν δεν θα βροίτε τίποτε», ειπεν ο
νέος άλήτης. «Βαδίζω δύο μέρες και δύο νύχτες
τάρα και δεν συνήνησα ανθρώπινη ψυχή».

«Και προς άνατολάς τί έχομε να κάμωμεν»;
ηρώτησεν ο Ώντλεν. «Εοχόμιστε άπ' εκεί, βαδί-
ζομεν από σήμερα το πρωί».

Άλλ' ο νέος άλήτης μάς έπεισε να γυρίσωμε και
να πάμε μ' αυτόν προς άνατολάς. Όλη ή επίπονος
πορεία μας από σήμερα το πρωί έπήγε χαμένη
τάρα πλέον περισσότερον από πούν έλπίζαμεν, δι
μπορούσε να ήσχοτο ένας οδηγός, ο όποιος να
μάς άφινε ν' άνεβαίναμεν εις ένα τραίνο σιτηρών.

Ο νέος μας συνάδελφος εις την άρχην έβάδι-
ζεν ισχυρότερα από μās, διότι το σώμα του ήταν
ελαφρόν και είχεν άκόμη πολλές δυνάμεις· άλλά
πρός το βράδυ, όταν έφθάσαμεν εις το μέρος,
όπου είχαμε κοιμηθή την περασμένην νύχτα,
ήρξισε να βαδίζη άργότερα και να μένη πίσω μας.

Ο Γέσς τον ηρώτησεν από πότε είχε να φάγη
κάτι κ' εκείνος απήγησεν από τεσσαράκοντα
όκτώ ώρών.

Έβαδίσαμεν μίαν ώραν άκόμη με τον κουρα-
σμένον σύντροφον. Όταν το σκοτάδι έγινε πίσσα
γύρω μας, έχρειάσθη να ζσηκώναμεν τα πόδια
μας και να έβαδίζαμεν σαν τούς πετεινούς, δια
να μήν έσκοντάπταμεν εις της τραβέρσες. Έδοκί-
μάσαμεν να βαδίσωμεν χέρι με χέρι, άλλ' έφάνη,
δι ο Ώντλεν έγινε νωθρός κ' άφρινεν ήμάς τούς
άλλους να τον εσέραμεν πολύ, δι' ο κ' άφήσα-
μεν αυτόν τον τρόπον του βαδίσματος. Τέλος
έπέσαμεν ν' αναπαυθώμεν.

IV

Όταν εφώτισεν ή αβγή, εδρεθήκαμεν πάλιν
εις τα πόδια μας. Σήμερα συνέθη το ίδιο, όπως
και χθές, προσπέρασεν ένα τραίνο σιτηρών προς

άνατολάς, άλλ' άδιαφόρησε προς τα νεύματά μας.
Ο Ώντλεν τρέζων τα δόντια του ήφρασεν τον γρόν-
θον του διωσθέν τον. Προς τον νέον άλήτην ειπεν:

«Αν είχες κομμάτι καρπό επάνω σου, δεν θα
μάς έβασάνιζεν έτσι ή δίψα. Πώς σε λένε;»

«Φρέντ», απήγησεν εκείνος.

«Τότε θα είσαι βέβαια ένας καταραμένος Γερ-
μανός;»

«Έκ γενετής, ναι».

«Το έσκέφθηκα. Το παρετήρησα επάνω σου»,
ειπεν έχθρικόως ο Ώντλεν.

Ο Φρέντ είχε γίνει τώρα εδθυμος κ' έβάδιζε
σαν ήρως. Εφραίνετο πεπεισμένος, δι προς άνα-
τολάς εδρίσκειτο μια άγροικία ή μια πόλις· κατά
τά άλλα μιλούσε σποραδικά μονάχα και δεν άνεμ-
γνύετο ο δ'ι έλέγαμεν ήμείς οι άλλοι. Μετά τινος
ώρας έκουράσθη κ' έμεινε πάλιν πίσω μας. Όταν
τέλος έγυρίσαμεν να κιντάζωμεν, είχε καθίσει.

Ο άλήτης Γέσς ειπε:

«Νούτ, πρέπει να του δώσωμεν το φαγητό μας».

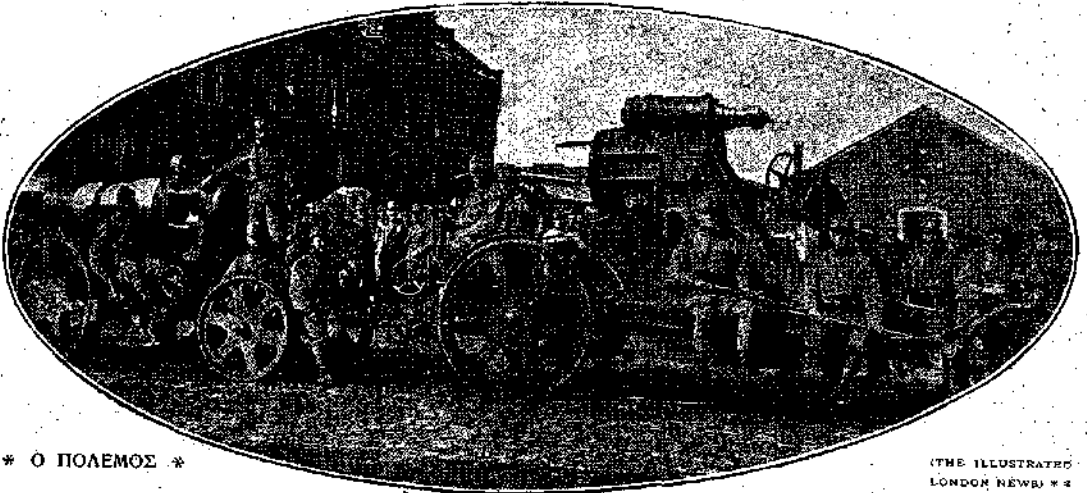
Ήταν ή καθαρωτέρα μεγαλορρημοσύνη εν μέ-
ρους του Γέσς, διότι ένώριζεν, δι δεν είχα
πλέον φαγητόν· άλλά το ειπε, δια να έβλέπαμεν
έμφανώς το τί θα έκαμεν ο ίδιος. Έγύρισε πίσω
προς τον Φρέντ και του έδωσε το φαγητόν του.

«Αυτό το κάνεις μονάχα για να σε θαυμά-
σουν οι άλλοι», του εφώνασα με θυμόν, διότι
τον είχα καταλάβει καλά.

Ο Γέσς έταράχθη.

«Και τα κάνεις όλα αυτά για να μάς θαυ-
μάσης. Όταν άγρυπνούσες την πρώτην νύχτα,
ένώ ήμείς κοιμώμεθα, εφρόντιζες συγχρόνως
να το καταλαβαίναμεν αυτό. Είσαι ένας άγύρτης.
Αγαπώ ένκατό φορές περισσότερον από σένα τον
Ώντλεν, που ειπε κακός άνθρωπος».

(Έπειτα συνέχεια) Μετάφρ. Δ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

* Ο ΠΟΛΕΜΟΣ *

(THE ILLUSTRATED LONDON NEWS) 4

Μοίρα βιθέος αβστριακού πυροβολικού, έτοιμος εις έκκίνησιν.

καταστροφήν της Λουβαίν και την Καθέδραν των
Ρημιών κρημνισομένην εις έρείκια...

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Ποιος λοιπόν είχε στήσει τα περιττά
αυτά κρυστάλλινα βάζα επάνω εις μίαν σκηνήν, όπου
δεν επρόκειτο να παρασταθή επί τέλους ή «Κυρία με
τας Καρμελίαν»; Ποιος άλλος από τον μαλακωμένον
αυτόν σκηνοθέτην, ο όποιος άκούει εις το όνομα Πολι-
τισμός; Αν είχε σώας τās φρένας, θα έστηνεν επί
της σκηνής σιδερένια κάστρα, αντί να στήνη Μουσεια
και Καθεδρικούς ναούς.

Ο ΜΑΘ. — Και δεν φθάνει μόνον αυτό! Έξακολου-
θει να δίδη, χωρίς κανένα άπογράντα λόγον, διπλοῦς
ρόλους εις τούς ήθοποιούς, εις μίαν και την αήτην
σκηνήν και, το χειρότερον, ρόλους άπιθανώτατα συγ-
κρουομένους. Είδα π. χ. ήθοποιούς, περιβεβλημένους
άγγελικά σήματα, δια να παίξουν τον ρόλον των λει-
τουργών του Φωτός, οι όποιοι, χωρίς ν' αλλάξουν
ένδυμα και χωρίς ν' άφήσουν τα πτερά των εις τα
παρασκήνια, εξαναβήσαν εις την σκηνήν, με προσθή-
κην δύο κεράτων εις το μέτωπον, πληροφοροῦντες το
Κοινόν, δι ανέβηκαν από την Γέεναν του Πυρός και
καρδαίνοντες πυρίνην ρομφαίαν, που δεν άκροίαζε
τουλάχιστον με την ρομφαίαν του Άρχαγγέλου...

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Έννοείς την εμφάνισιν των Έκατόν
Σοφών;

Ο ΜΑΘ. — Αήτην έννοώ ακριβώς.

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Είδες με ποίαν άγαλλίασιν έρροφού-
σαν την γρανίταν τους, με το καλαμάκι, μέσα εις τα
κοιμώ, μακροῦλά ποτήρια;

Ο ΜΑΘ. — Ητο γρανίτα από όπών φραγκοσταφύλων;
Ο κ. ΑΣΟΦ. — Κάτι παραπλήσιον τέλος πάντων!

Ητο γρανίτα από όπών ανθρώπινον αίματος;
Ο ΜΑΘ. — Και την έρροφούσαν ως νέκταρ!

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Και όμολόσαν περι άρκτων, τίγρεων
και μονοκέρων, ως να ήσαν θεοτοδαμασται, ένψ ήσαν
άπλούστατα φιλόσοφοι και ιατροί και...

Ο ΜΑΘ. — Τι τά ήθελε λοιπόν τα πρόσωπα αυτά ο
σκηνοθέτης, τα όσητα προς το δράμα, και διατί τα
παρενέβαλεν εις την σκηνήν;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Ματαίως έρωτάς. Δεν θα λάβης από-
κρισιν από κανένα. Ο σκηνοθέτης ειπε ασόδοτος! Δεν
είπαμεν;

Ο ΜΑΘ. — Όστε το περίφημον θέατρον του Κόσμου
θα εξακολουθή ν' άνεβάξη διαρκώς τα παράδοξα αυτά
έργα, παιζόμενα από τούς παραδοξότερους ήθοποιούς,
μέσα εις την παραδοξοτάτην εϋτην σκηνοθεσίαν;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Διαρκώς.
Ο ΜΑΘ. — Είς τα διαλείμματα του
λάχιστον τί θα κάμωμεν;

Ο κ. ΑΣΟΦ. — Θα χειροκροτούμεν
τον σκηνοθέτην και θα τον ανακαλού-
μεν επί σκηνής. Και αυτός θα παρου-
σιάζεται μέσα εις το άιμερπον φρό-
νον του, με άνθισμένην κομμώτριαν
και θα ύποκλίνεται ένωπιόν μας φιλο-
μειδέστατα...

Ο ΜΑΘ. — Ο σκηνοθέτης;
Ο κ. ΑΣΟΦ. — Ποιος άλλος; Ο
Πολιτισμός!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δημοσιεύομεν τὴν θαυμασίαν ᾠδὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Παύλου Νιρβάνου κατὰ τὴν εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ κ. Pierre Baudry μετάφρασίν της, ὅπως ἀπηγγέλη κατὰ τὴν δοξολογίαν ὑπὲρ τῶν Γάλλων τραυματιῶν ἐσπερίδα:

ODE AUX BLESSÉS FRANÇAIS

Une balle ennemie, ô guerriers, en passant
Vous a cloués à terre
Et le sol a fleuri des fleurs de votre sang.
Autour de vous rugit en rafale la guerre;
Et le noir trépas hurle toujours assourdissant,
Et dans les cieux, où frémissent des ailes,
Les oiseaux apeurés fuient avec les chansons.
Mais se penchant sur vous, votre France éternelle
Calme votre douleur de sa main maternelle
Et, fière, elle baise vos fronts.

II

«La richesse des ceps et des moissons dorées
Et mes fleurs éthérées
Et mes arbres penchant sous le poids de leurs fruits,
C'est à vous que j'ai tout prodigué, vous dit-elle,
A vous, élus, et là dans le jardin qui luit,
Voyez monter, arbre inouï,
Vers la lumière qui ruisselle,
Voyez monter — La Liberté.
Mais sa racine énorme est hélas! altérée
De sanglante rosée...
Alors vous avez dit, présentant votre sein
Au coutelas du sacrifice:
«Notre sang est à toi: c'est le nectar divin
De tes mamelles qui nous anime, ô nourrice.
Que de nos jeunes corps une source jaillisse
Et coule pour désaltérer — Ton sol sacré,
France, ô douce génératrice».

III

Dans tes bois, sur tes monts, tes plages, en tous lieux
Se déroule infini l'holocauste superbe.
Les corps de tes enfants étendus parmi l'herbe
Sont comme autant de fleurs, ô pays glorieux.
Leur mort est une joie et leur souffrance est belle,
Car de leur sang va naître une aurore nouvelle.
Que l'eau de Salamine et l'air de Marathon,
Sur leur aile rapide accueillant la chanson
Du grand aède de Provence,
(La Gloire attique en a redit les mots pour toi),
Te reportent le doux écho de cette voix:
«S'il faut mourir pour le pays de France,
Palme de Dieu! l'on ne meurt qu'une fois!»

PAVLOS NIRVANAS

Κατακλισμός πρωθυπουργικής δαγής ἐκάλυψε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ βαρὸν μετρον εἶδε τὸν κἀτακλιγὰ καὶ ἡ δαγὴ τῆς ἐκλήξε πληθὸν κἀτακλιγῶν ὑπαλλήλων: τὸν κ. Σέλιαν, πρῶτον τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικήν, τὸν κ. Δεμισοῦλην, Ἐπουργὸν τῶν Ναυτικῶν καὶ τὸν Διοικητὴν τῆς Τραπεζῆς. Οἱ Κυβερνητικοί, — καὶ εἶναι οἱ περισσότεροί — ἐνθουσιάζονται, διότι βλέπουν εἰς τὰ ἀποκλειστικά τῆς τὴν ἐνάργειαν τῆς ἰσχυρᾶς πυγμῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέσθησαν. Οἱ ἀντικατακλινομένοι — καὶ εἶνε ἀρχαῖοι — ἐνθουσιάζονται διὰ τὴν ἀπροσδοκίαν ἀξίαν τοῦ στρατοπέδου τῶν. Οὕτω κατακλινομένοι νὰ μὴ εἶναι κακῆς βουλήσεως.

Καὶ ἡ Ἐταιρεία τῶν Διαλέξεων;... Ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου διατελοῦσα καὶ τῶσον ἀνθίσασα πέρσει, καὶ δεχθεῖσα μάλιστα δωρεὰν οὐκ ἐδικαιωρόνητον δημογενοῦς, τί ἀπέγινε; Πῶς δὲν δημοσιεύει τὸ πρόγραμμά της καὶ διακρίνει τὴν ζωὴν τῆς τόσῃ μαιευτικῆς, ὡς νὰ τὴν λησμονήσωμεν σχεδὸν ὅλοι; Ἐχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πρῶτά της βήματα ὑπέρβαν περισσότερο παρά εὐτυχῆ, ὥστε νὰ μὴ συγχωρήται εἰς τοὺς Ἐταίρους της καμμία ἀποδόχουσις. Ἄς ἐπανεέλθουν λοιπὸν ἐπὶ τὸ βῆμα: με ὅτι ἔχει καθέννας, με ὅτι ἠμπορεῖ. Εἰς τὴν διανοητικὴν αὐτὴν Σαχάραν ποῦ ἔωμεν, ὅτι προσφέρεται με ἀγαθὴν σέβην εἶναι εὐπρόσδεκτον.

ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Παιτὸς ἔσται σπαθὴς ὁ ἀκούσης σκάνδαλον,
Σκάνδαλα γέμισ' ἡ Ἑλλάς, ἡ μέλλων κ' ἡ ἐλάσσων
Κ' εἶσι βαρῶν τῆν' κατανύσαν... μόνον σκάνδαλον
Ὡς ὁ ἴσων.

ΣΚΝΗΠΑ

Τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον ἤνοιξε τὰς πόλεις τῶν, λάμπων εἰς πλοῦτον σκηνης καὶ πλατείας, καὶ συγχρόνως ἤνοιξε τὸ Δημοτικόν, με διαγγελίας καὶ ἐλπίδας. Μετὰ τὴν πρώτην τῶν παραστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶδον καμμίαν ἀπὸ τὰς κομποπλημμύρας τῆς «Σκοῦπας» καὶ τοῦ «Τριώτικου Ραβαϊσιόου», τὰ πρῶτα ἐπανεῖλθον εἰς τὴν πρότερον τῶν ἡμερῶν καὶ μόνον οἱ κύριοι Θεοδορίδης καὶ Κονταράτος ἀνεληλυθάνοντο ὅτι τὰ θεάτρα τῶν ἦσαν ἀνοικτὰ ὅταν ἐπλήρωσαν τὰ ἐσπερίνα ἔξοδα. Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆν ἀπόπειραν πρὸς λειτουργίαν χειμῶνος θεάτρον ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸ ὅποιον νὰ δίδονται εἴτε παραστάσεις ἀσπράτας εἴτε κωμῳδία καὶ δράματα, ἐποθετομεν ὅτι θὰ ἐνοήσουν οἱ ἀπὸ τρίτοδος συζητηταὶ καὶ οἱ ἐκ τοῦ προχείρου σύμβουλοι Κυβερνητικῆς καὶ Παιδείας, ὅτι κατακλινοῦν: Τὸ μόνον ἔργον ποῦ παίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν χειμῶνα εἶναι ἡ Τράπουλα. Ἐπιπροσέτε νὰ τὴν ἀπαγορεύοις; Τότε ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ θεάτρον.

ΛΕΥΚΑΙΝΩ ΑΙΜΙΤΟ ΠΑΝΙ

Μὲ τὴν ἀγορὰ κίτριναν καὶ σὺ ποτὰμ πῆγαν
κ' εἶδα τὴν κόρη ποδῶν καὶ ποῦ γλυκοτραγοῦδα:
— Λευκαῖνον δῖμο πανὶ νὰ φτιάξω τὰ κροικιά μου
ν' ἀσπρίζουν, νὰ χιονίζουσι, ν' ἀρέζουσι τοῦ καλοῦ μου.
Πῆγαν καὶ τὴν ἔγνωσαν, σκόρπον τὴν κιντίζαν
Ἐν μόνῳ μὴ κοκκίνοισι, τὴν ἄλλη ἀπεδιωτράση,
τὴν τρίτη τὴν καλύτερη γλυκὴ φίλι τίς παίρνω.

I. ΦΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Ἀθῶνα Ἀμαρτωλὴ. Δράμα τοῦ κ. Μάρκου Μαρῆ εἰς δύο πράξεις, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐξελίσσεται ἡ τραγικὴ ἱστορία νόθου τέκνου κηθέντος εἰς τυγχὴν βίαν ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα καὶ πατέρα Βούλγαρον. Ἐπαίχθη ἀπὸ τῆς σκηνης τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρον με δσην εἶναι δυνατὸν τελειότητα ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Κυβέλης Θεοδορίδου, καὶ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τὸν συρραεῖσαντα κόσμον. Ἐχει πλεῖστα σκηνηκῶς ἀρετῆς: τόσας μάλιστα, ὥστε ἡ κριτικὴ ν' ἀσχοληθῇ ἐπὶ ἡμέρας με τὰς δύο του πράξεις, τοὺς χαρακτήρας τῶν

ἡρώων του καὶ τὴν ἀρκετὰ τραγικὴν του λύσιν. Ἄν ἡ κριτικὴ ἀμύλησε περισσότερο ἀσθητῶ παρ' ὅσον ἔπρεπε, ὅπως ἐβεβαίωθη, αὐτὴ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀλήθεια πάντοτε, ὅτι εἶναι εὐκολὸς ἡ κριτικὴ καὶ δύσκολος ἡ δημιουργία. Βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Ἀθῶνα Ἀμαρτωλὴ, ἐξαιρέσει τοῦ τίτλου της, ὁ ὅποιος ἐνθυμίζει καλαιῶς ἐραστῶς ἱστορίας, εἶναι ἔργον ἀριτον, πλήρες ἀδῶν νοημάτων, καὶ σκηνηκῶς ποῦ εἶναι τόσον ἀσπράτως ἀνώτερος ἀπὸ τὸν συγγραφέα τοῦ «Θάρρους τῆς ἀγνοίας», ὡς νὰ χωρὶς νὰ ἀδικῇ διόλου τὸν δεύτερον ἔχει πλήρες τὸ δικαίωμα νὰ τὸν λησμονήσῃ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη τῶν Εἰρηνοφιῶν εἶδεν εὐκαιρίαν νὰ δημοσιεύσῃ τὸ Ἐιρηνοφιῶν Κράτος τοῦ κ. Β. Α. Δουδούμη, βιβλίον ὑψηλοῦ με πολλὴν σοφίαν τὸν σκοπὸν τῆς βιβλιοθήκης. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐμφάνισιν πλεόν παρακαίρον δὲν σονητήσομεν ποτέ.

A. Σοφιστῆς. Sonnetum Bene temporatum. Δείγμα:

Ὁ Ἀπόλλωνος με κατατρέχει ἐμένα
Εἶμ' ὁ Τριῶς ποῦ μ' εἶχεν ἀγαπήσει.
Ἡ παναράλι του μὲν' ἡ οὐράνια ποίηση,
Ποῦ παρ' αὐτῶν σε χρόνια ἀλαργεμένα.

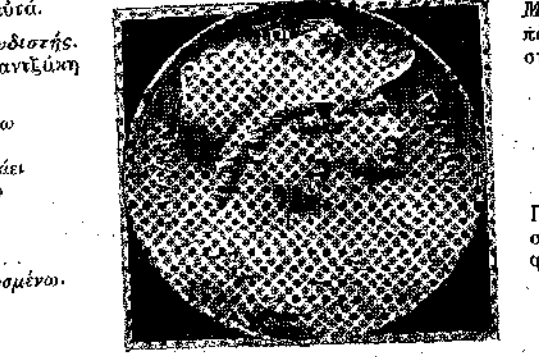
Ε. Καραπαναγιώτη. Ἐργατικὴ ἀσφάλεια: μικρὸν τεύχος πλήρες πλοῦτον ἔλης, σχετικῆς με τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἐργάτου εἰς τὸν πολιτικῶνον κόσμον. Ὁ κ. Ε. Καραπαναγιώτης εἶναι μαλλιαρὸς: ἐν τούτοις γὰρ φεῖ εἰς ἀκρατὸν καθαρεύουσιν. Σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ αὐτὰ.

Ὁ ἐρωτοπαθὴς τραγουδιστῆς. Στίχοι ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Βογιατζήκη Βέλεμον. Δείγμα:

Στὸ δρόμο σου κυτῶν ποτὲ της δὲν περῶσι.
Μάλις δὲν δῶ, ὅχι πᾶσι ἐργε. — Κι' ἐν ζητῶν νὰ φῶν, με βασιστῶ καὶ ἀπὸ δῶ βαθεῖα.
Ὡ! πῶς;... πῶς;... τὴν προσμένω.

H. A. B. Y. O. ΠΡΙΓΚΗΦ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κ. ΜΑΡΚΟΣ ΜΑΡΗΣ)

* ΕΚ ΤΟΥ ΕΝ ΝΑΥΠΑΓΙΩ ΜΗΝΗΜΕΙΟΥ *

Κυρίως: I. Ηστρακόμικον, Δημαρχον, Ἐμμονόλεος, II. Μαρῶν, Γ. Φονσάνον, Ἐμμ. Λαδοπούλου, Α. Μπουκουρά, Α. Τουροπιδῶν, Ε. Κ. Πετριτσῶν, Γ. Γεωργιάδην, Στ. Βαριαδάκη, Ἐμμ. Νικολαΐδην, Λέσχην «Ν. Ἑλλάδα», Κυριακίδη, Ἀριστοκρίτην, Κ. Κορηλιάδην, Γ. Βελισσαρόπουλον, Μ. Ἀσημονίτην, Π. Γ. Μουντζουρόπουλον, Ἀλ. Κάπρη, Β. Παπαδάκη, Ἀθ. Κρίνον, Δ. Α. Μάνθον, Α. Μανουσοπούλου καὶ Βαμβακίδη, Ἀγγ. Παπαδάμη, Κ. Γ. Καλαποδόπουλον, Α. Σ. Κρίνον, Γ. Ἀγιάννη, Ἀθ. Σάλταν, εἰς Σῆρον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα δι' ἐβγενῆ ὑποδοχὴν τῶν «Παναθηναίων» ἐν Σῆρῳ. Ἡ ὑποσηρήσις αὐτῆ τῶν πρώτων βημάτων τῆς νέας περιόδου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον τὰ «Παναθηναία», δίδει θάρος καὶ δημιουργεῖ ἐπιχειρήσεις. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν ὅτι εἶναι δυνατὸν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εὐνοίας σας. — Splendid Palace, Θεσσαλονίκη. Ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν. — Δέσχη Ὑπαξιωματικῶν Ἰδῶν περὶ τοῦ Συντάγματος, εἰς Σῆρας. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐντολήν. Ἀποστείλαμεν. — Μαῖλα Κορίνθου. Ἀποστείλαμεν τὰ παραγγελθέντα Ὀκτωβρίου καὶ τρία Ἀυγούστου. — Ἀνώνυμοι, Ἐνταῦθα. Τὸ ποιητῆ σας ἐλάβομεν: ἀτυχῶς ἀνατοῦμεν νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν ἐκ φόβου ὅτι θὰ θεωρηθῶμεν καταπατηταὶ τῶν οἰκοπέδων τοῦ φίλου «Νουμά». Πρὸ παντὸς ἀξιοπρέπει. — Ἀγγελίδη, Νέαν Ἑλλάδα. Ἀρχὴν μας ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν τὸ περιοδικὸν καλύτερον ἡμέρα τῆ ἡμέρα, καὶ φροντίδα μας ν' ἀποκτῶμεν ἀναγνώστας ὅχι μόνον συδρομητῆς. Διὸν δ' ἀναγνώστης, μένει καὶ ὁ συνδρομητῆς παῖν: ὁ εἰς εἶναι φίλος, ὁ ἄλλος γνωριμία. — Ἐσπονδία Μαργαρίτων, Ἐνταῦθα. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ σὺς εἰπωμεν ἡμεῖς ἄλλους στίχους παρεμφερεῖς:

Ἐκεῖ σὴν ἔσημον τὴν γῆν
λεοικόμος, καὶ μὴν
ἐν ζῶντα δὲν μ' ἠγάπησες
νεκρὸν μὴ με λησμονεῖ...

Προκειμένου νὰ κοπιᾶτε πρὸς συντάξιν νέων, διατὶ δὲν ἀντιγράφετε αὐτοὺς;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ THOMSON HOUSTON.—ΕΔΡΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΑΣ: ΔΡΑΧ. 10,000,000. — ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΕΙΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ: ΦΡ. ΧΡ. 10,000,000

Κεντρικὸν Ἐργοστάσιον ἐν Νέῳ Φαλήρῳ — Σταθμοί: Ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ, Νέῳ Φαλήρῳ καὶ Κηφισίᾳ.—Ἡλεκτρικὴ κίνησις τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου καὶ τῶν Τροχιοδρόμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων.—Προνόμιον φωτισμοῦ δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἀερίου: Πειραιῶς, Πατρῶν, Σύρου, Καλαμῶν, Ἀργοστολίου, Χαλκίδος.—Ἡλεκτρικὸς Τροχιόδρομος Πατρῶν.

Ἐγκαταστάσεις φωτισμοῦ καὶ κινήσεως καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐργασία σχετιζομένη μετὰ τὸν ἠλεκτρισμόν. — Ἡ Ἐταιρία προμηθεύει παντὸς εἴδους ὑλικά ἠλεκτρισμοῦ, ἰδίᾳ ὄργανα καὶ μηχανὰς *Thomson Houston* τῶν ὁποίων εἶναι ἀποκλειστικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ—ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμού 10

Παρά τῆ Πλατεῖα Συντάγματος

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΑΖΑΝΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ Τῆ ΑΝΑΤΟΛῆΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ—ΣΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

Μόνον τὸ τσιγκογραφεῖον Ε. Καζάνη ἐβραβεύθη ἐν τῆ ἐκθέσει τοῦ Βορδῶ.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

4—ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ—4

Γνησίᾳ Κολώνια Κ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ Β. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΗ

ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 3

COMMERCIAL UNION ASSURANCE CO LTD

“ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,,

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΔΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩΙ ΤΩ 1861

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1914

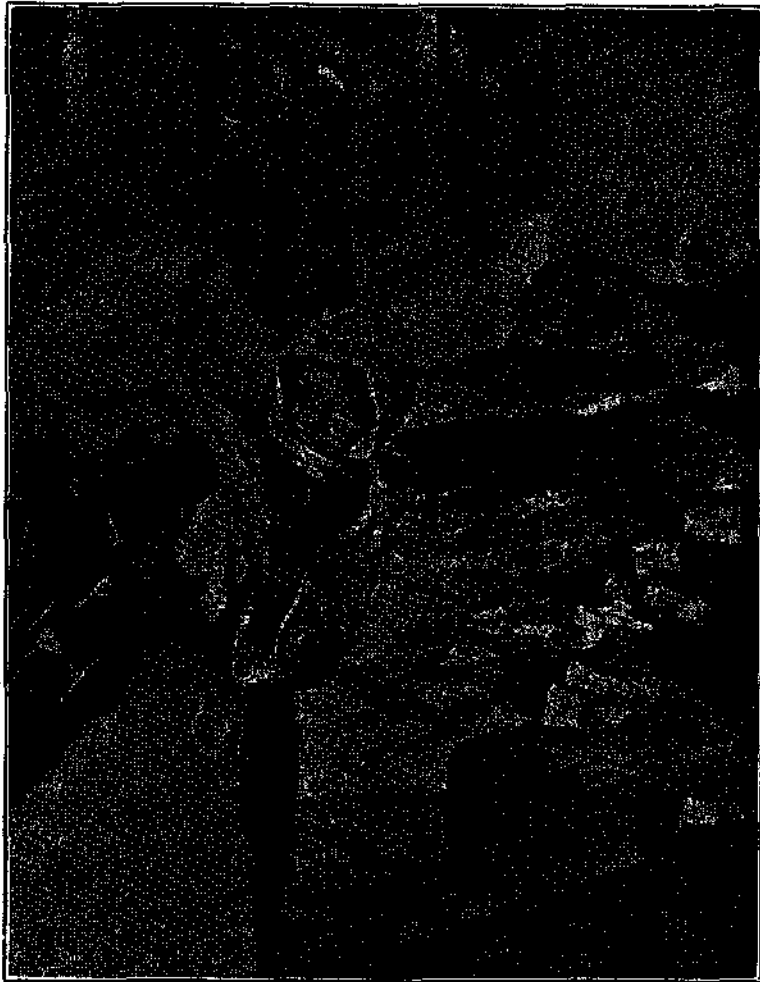
Καταθέσασα τὴν ἐκ δραχμῶν 200,000 ἐγγύησιν τοῦ νόμου ΓΥ4Γ' (1919) παρὰ τῆ ἐνταῦθα Ἰονικῆ Τραπεζῆς Ltd.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧ. 600.000.000

ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ — ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

PAUL CHABAS